

திருச்சிற்றம்பலம்

K.S பிரிண்டர்ஸ், வடலூர். செல்: 9443576739

உ

திருச்சிற்றம்பலம்
இராமலிங்கர் துணை

திருவருட்பா திருவருண்முறையீடு

ஆசிரியர்
இராமலிங்க அடிகள்

உரையாசிரியர்
வள்ளற்பருமானாரின் மாணாக்கர்
வேங்கடசுப்பும் பிள்ளை

வெளியீடு
வள்ளலார் இளைஞர் மன்றம்
கோட்டைக்கரை, வடலூர் -607303

உ

ஒளிமயம் திருச்சிற்றம்பலம் இராமலிங்கர் துணை

அன்புடையீர்!

வள்ளல் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
திருவருட்பாவின் முதல் திருமுறையில் ஆறாவது நூலாக
அமைந்துள்ளது திருவருண்முறையீடு.

நாம் இறைவனது புகழையும் நமது குறையினையும்
விண்ணப்பம் செய்து வேண்டியன பெற்றுக் கொள்ளும்படி
பெரியோர்கள் அறிவுறித்தியுள்ள அந்த அறிவுறையின்படி
இந்த திருவருண்முறையீடு வெளிப்படுத்த விரும்பினோம்.
படித்துப் பயன்பெற வணங்குகின்றோம்.

இங்ஙனம்

மன்ற ஆசிரியர் குழு வினர்

வள்ளலார் இளைஞர் மன்றம்

கோட்டைக்கரை

வடலூர்.

பாடல் 1

துனியால் உளந்தளர்ந் தந்தோ துரும்பில் சுழலுகின்றேன்
இனியா யினும்இரங் காதோநீன் சித்தம்எந் தாய்கிதென்ன
அனியாய மோஎன் னளவின்நீன் பால்தண் ணருளிலையோ
சனியாம்என் வல்வினைப் போதனை யோஎன்கொல் சாற்றுவதே

எந்தையே! ஈது என்ன அநியாயம்? தற்போத
தாக்கத்தால் உள்ளம் மெலிவடைந்து போனேன். அத்தகைய
நிலைக்கு சனிகோளின் துர்போதனையோ? அத்துடன்
நின்னுடைய பெருந்தயவாம் அருள் உணர்வும் என்னிடம்
இல்லையோ? இனிமேலேனும் நினதுசித்தம் இரங்கி
அருளாதோ? மேலும் நான்துரும்பாய் உலகியலில்
சுழலப்படுவது கண்டு இரங்குதல் நின் கடன்

பாடல் 2

என்னே முறையுண் டெனில்கேள்வி உண்டென்பர் என்னளவில்
கின்னே சிறிதும் கிலையேநீன் பால்கிதற் கென்செய்குவேன்
மன்னேமுகக் கண்ணுடை மாமணி யேகிடை வைப்பரிதாம்
பொன்னேமின் னேர்சடைத் தன்னே நிலாப்பரி யூரணனே.

அருள் அரசே! முச்சுடர்களாம் கண்களை
உடையவனே! மாமணியே !உயர்தங்கமே! மின் ஒளி மலரும்
செஞ்சடையாளனே! முறையீடு உண்டு என்றால் குறைகேட்டு
உபகரித்தலும் உண்டுதானே? அப்படி இருக்க அதனை
என்பால் ஏன் நடைமுறைப் படுத்தவில்லை.

பாடல் 3

தண்டாத சஞ்சலங் கொண்டேன் நிலையைத் தாரணியில்
கண்டார் இரங்குவர் கேட்டார் உருகுவர் கங்கைதிங்கள்
துண்டார் மலர்ச்சடை எந்தாய்இரங்கிலை தூய்மையிலா
அண்டார் பிழையும் பொறுப்போய் இதுநின் அருட்கழகே.

இடையீடு இல்லாத துன்ப அலைவு கொண்டவனை
பார்த்து இவ்வுலகினர் இரங்குகின்றார்கள்! அதுபற்றி
கேட்டவர்கள் மனம் நெகிழ்கின்றார்கள்! குற்றம் குறையுடைய
தேவாதி தேவர்களின் பெரும் பிழைகளையும் பொறுப்பவனே!
பிறைநிலவும் கங்கை நதியும் இரக்க மிகுதியால்
தாங்கியவனே! என் பிழையும் பொறுத்தால் அது நின்
திருவருளுக்கு அழகுதானே அன்றி வேறென்ன?

பாடல் 4

பொய்யாம் உலக நடைநின்று சஞ்சலம் பொங்கமுக்கண்
ஐயான் உள்ளம் அழலார் மெழுகொத் தமிழ்கின்றதால்
பையார் அரவ மதிச்சடை யாய்செம் பவளநிறச்
செய்யாய் எனக்கருள் செய்யாய் எனில்என்ன செய்குவனே.

விஷப்பை தாங்கிய பாம்பும் பிறைமதியும் தாங்கிய
சடையாய்! பவள மேனி உடையாய்! பொய் நிறைந்த
உலகியலால் அலைவுமிக தீயிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் என்
உள்ளம் அழிந்துபோக இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட நிலையில்
எனக்கு அருள் செய்யாது விட்டுவிட்டால் யான் என்ன
செய்குவேன்?

பாடல் 5

விடமிலை யேர்மணி கண்டாநின் சைவ விரதஞ்செய்யத்
திடமிலை யேஉட செறிவிலை யேஎன்றன் சித்தத்துநின்
நடமிலை யேஉன்றன் நன்மிலை யேஉனை நாடுதற்கோர்
கிடமிலை யேகிதை எண்ணிலை யேசற் றிரங்கிலையே.

திருக்கழுத்தில் ஆலகாலவிஷத்தை அணிமணியாக
அணிந்தவனே! நினை அடைய கொலை புலை தவிர்க்கும்
சுத்த சைவ ஆகாரம் ஏற்கும் விரதத்தை மேற்கொள்ளவில்லை.
மனமும் உள்ளமும் அடங்கவில்லை. என்னுடைய சித்த
பீடத்தில் நின் அருள் நடம் நிகழவில்லை. உன்னை
உறுவதற்கான மனிதநேய மாண்பும் இல்லை இதைஎல்லாம்
எண்ணி நின் உள்ளம் இரக்கம் கொண்டிடவில்லையே!

பாடல் 6

விண்ணுடை யாய்வெள்ளி வெற்புடை யாய்மதி மேவுசடைக்
கண்ணுடை யாய்நெற்றிக் கண்ணுடை யாய்அருட கண்ணுடையாய்
பண்ணுடை யாய்திசை பட்டுடை யாய்கிடப் பாலில்அருட
பெண்ணுடை யாய்வந்திப் பிட்டுடை யாய்என் பெருஞ்செல்வமே.

சிதம்பரவெளியாய்! வெள்ளியம்பல வெளியாய்!
பிறைச்சந்திரன் சூடிய செஞ்சடையாய்! நெற்றி
கண்ணுடையாய் திருவருட் கண்ணுடையாய்! அன்பர்
வழிபடும் துதிஉடையாய்! எண்திசை ஆடையாய்!
இடப்பக்கத்து அருட்சக்திஉடையாய்! வந்தியின் பிட்டுண்ண
முந்திட்டவனே! எனது பெரும் செல்வனே! உமக்கே எமது
வணக்கமும் நன்றியும் .

பாடல் 7

விடையுடை யாய்மறை மேலுடை யாய்நதி மேவியசெஞ்
சுடையுடை யாய்கொன்றைத் தாருடை யாய்கரம் தாங்குமழுப்
படையுடை யாய்சுருட பண்டுடை யாய்பெண் பரவையின்பால்
நடையுடை யாய்சுருள் நாடுடை யாய்பதம் நல்குகவே.

சுத்ததயவின் அடையாளமான காளைவாகன
முடையாய்! வேதவேதாந்தங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனே!
கொன்றைமலர் உடையாய்! மழுவாயுதமும் உடையாய் கருணைச்
சீலமுடையாய்! பரவை நாச்சியார் வீட்டிற்கு சுந்தரமுர்த்திகளால்
தூதுசென்றவனே! அன்புடையவர்களுக்கு அருள்நாடு
அளிப்பவனே! நல்குகவே!

பாடல் 8

கீளுடை யாய்ப்பிறைக் கீற்றுடை யாய்எங் கிளைத்தலைமேல்
தாளுடை யாய்செஞ் சுடையுடை யாய்என் தனையுடையாய்
வாளுடை யாய்மலை மானுடை யாய்கலை மானுடையாய்
ஆளுடை யாய்மன்றுள் ஆட்டுடை யாய்என்னை ஆண்டருளே.

அழகிய கோமணக் கச்சணிந்தவனே! இரக்கம் கருதிப்
பிறைசூடியவனே! செஞ்சுடையப்பனே! எனது ஆன்மத்
தலைவனே அண்டங்கள் நிலைகுலையாமல் இருக்க
மா நினை கையில் ஏந்தியவனே! அத்துடன் மலைமான்
என்ப்படும் அம்மையை ஒருபக்கம் உடையவனே! எல்லா
உயிர்களையும் ஆண்டருள்பவனே!

பாடல் 9

நான்படும் பாடு சிவனே உலகர் நவிலும்பஞ்சு
தான்படு மோசொல்லத் தான்படு மோஎண்ணத் தான்படுமோ
கான்படு கண்ணியின் மான்படு மாறு கலங்கிநின்றேன்
ஏன்படு சின்றனை என்றிரங் காய்என்னில் என்செய்வேனே.

சிவபெருமானே! நான்படும்பாடு சொல்லும் தரமன்று
பஞ்சு கொட்டைநீக்க அடிபடுவதினும் அடிபடுகின்றேன்.
அத்துடன் அதனை எண்ணவும் இயலாது ஓங்கி
அலைக்கின்றது. கானகத்தே வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட
அழகிய மான் போல் கலங்கித் துன்புறுகின்றேன். அவ்வாறு
துன்பப் படுவதை நீ நினைந்து அருளாவிடில் யான் என்ன
செய்து மீட்பு அடையமுடியும்?

பாடல் 10

பொய்யோ அடிமை உரைத்தல்எந் தாய்என்னுட போந்திருந்தாய்
ஐயோநீன் உள்ளத் தறிந்ததன் றோஎன் அவலமெல்லாம்
கையோட வல்லவர் ஓர்பதி னாயிரங் கற்பநின்று
மேய்யோ டெழுதினுந் தான் அடங் காத வியப்புடையதே.

என்னுள் பொருந்தி இருந்தருளும் இறையவனே!
அடிமையாகிய யான் உரைப்பது பொய் வார்த்தைகள் என
நினைத்தாயோ? எனது துன்பத் தொடக்கு எல்லாம் விரைந்து
எழுதும் ஆற்றல் கொண்டவர் பதினாயிரம் கற்பகோடி
காலங்கள் இருந்து எழுதி முடித்தாலும் அதில்
அடங்குவதில்லாத அவலம் மிகவும் வியப்பினது என்
செய்வேன்?

பாடல் 11

தேன்சொல்லும் வாயுமை பாகாநின் தன்னைத் தெரிந்தடுத்தோர்
தான்சொல்லுங் குற்றங் குணமாகக் கொள்ளுந் தயாருவென்றே
நான்சொல்வ தென்னைபொன் நான்சொல்லும் வாணிதன்
நான்சொல்லும் அவ்
வான்சொல்லும் எம்மலை மான்சொல்லும் கைம்மலை
மான்சொல்லுமே.

தேனினும் இனிமை தருவாய் மொழியுடைய
உமையவள்பாகனே! நீயே எத்தகைய பாதகத்தையும்
மன்னிப்பவன் ஆகும். தயாநிதியே! இது நான் சொல்லித்
தெரிய வேண்டுவதில்லை. - திருமகள்-, கலைமகள்-
தேவமகளிர்-மலைமகள் கையேற்று நிற்கும் கலைமான்
ஆகியோரும் சொல்லிப் பாராட்டுகின்றார்களே!

பாடல் 12

வென்றே முதலையும் முர்க்கரும் கொண்டது மீளவிடார்
என்றே உரைப்பரிங் கொன்போன்ற மூடர்மற் றில்லைநின்பேர்
நன்றே உரைத்துநின் றன்றே விடுத்தனன் நானில்என்மட
மன்றேயக் கட்டுரை கின்றேஎன்சொல்வ திறையவனே.

எல்லாம் வல்ல இறையவனே! முதலையும் முர்க்கரும்
கொண்டது விடார் என்பது முதுமொழி! அம்முதுமொழி
என்மட்டில் பயன்படாது போயிற்றே! உனது திருநாமத்தினை
உரைத்து உய்ய உறுதி கொண்டேன். ஆனால் அந்தோ உறுதி
பூண்ட அந்த ஒரு நாளிலேயே அதனைக் கைவிட்டேன்!
இதுபற்றி யான் சொல்வது என்னவாகும்?

பாடல் 13

கைக்கின்ற காயும் இனிப்பாம் விடமும்கனஅமுதாம்
பொய்க்கின்ற கானலும் நீராம்வன் பாவமும் புண்ணியமாம்
வைக்கின்ற ஒடுஞ்செம் பொன்னாம்என் கெட்ட மனதுநிச்சீர்
துய்க்கின்ற நல்லமனதாவ தில்லைஎன் சொல்லவனே.

எமது தலைவனே கைக்கின்றக் காயும் மிக
இனிப்புடையதாகும். கொடியவிஷமும் தேவர் அமுதமாகும்.
நீரற்ற கடுங்கானலும் வெள்ளப் பெருக்காகும். பஞ்சமா
பாதகங்களும் மாபெரும் புண்ணியங்களாகும். தீயிலிடுகின்ற
மண்பண்டமும் பொன்பாண்டமாகும்! அப்படி இருக்கஎன்
கெட்ட மனது மட்டும் ஏன் நல்ல மனம் ஆவதில்லை? அது
பற்றி என்ன சொல்லவல்லேன் அரசே!

பாடல் 14

வினே பொழுது கழிக்கின்ற நான்உன் விரைமலர்த்தாள்
காணேன்கண் டாரையுங் காண்கின்றி லேன்சற்றும் காணற்கன்பும்
பூணேன் தவமும் புரியேன் அறமும் புகல்கின்றிலேன்
நாணேன் விலங்கிழி யானே யெனுங்கடை நாயினனே.

விலங்குகளிலும் கடைவிலங்கு. அத்துடன் கடை
நாயினும் கடைநாயேன்! வீண்பொழுதே போக்குகின்றேன்!
விரைந்து உனது திருவடிகளைக் காணும் ஆர்வமும்
இல்லேன்! அத்துடன் நினது திருவடி மலரை தெரிந்து
கொண்ட பெரியவரையும் கண்டிலேன்! நினது திருவடி
மலர்களை சிறிது பொழுதிலேனும் காணுதற்கு அன்பும்
கொண்டிலேன்! அதற்கான தவ முயற்சியும் இல்லேன்! சரி
போகட்டும் தருமமே செய்யேன்! உய்யும் உணர்வுடையேன்
அல்லேன்.

பாடல் 15

நானோர் எளிமை அடிமையென் றோநல்லன் அல்லனென்று
தானோநின் அன்பர் தகாதென்பர் ஈதென்று தானினைத்தோ
ஏனோநின் உள்ளம் இரங்கிலை இன்னு மிரங்கிலையேல்
கானோடு வேன்கொல் கடல்விழு வேன்கொல்முக் கண்ணவனே.

முக்கண் உடைய முதல்வனே நான் ஓர் ஏழை
அடியவன் அல்லனோ? ஆனால் கொலை புலை புரியா
நல்லவன் அல்லன் என்று தானோ அத்தகைய எனக்கு
அருள்வது தகுதி இல்லை என்று நினது அன்பர்கள்
நினைத்தாலும் நீ எனக்கு இரங்கிடாது போவது நல்லது
அல்ல! அப்படி அருள் நீ செய்யாவிடில் நான் காட்டுக்குதான்
ஓடவேண்டும். கடலில்தான் விழவேண்டும்

பாடல் 16

மின்போலுஞ் செஞ்சடை வித்தக னேஒளி மேனியசெம்
பொன்போலு மேனிஎம் புண்ணிய னேஎனைப்போற்றிப்பெற்ற
தன்போலுந் தாய்தந்தை ஆயிரம் பேரிருந் தாலும்அந்தோ
நீன்போலும் அன்புடை யார்எனக் கார்இந்த நீனிலத்தே.

மின்னல் போல் ஒளிரும் செஞ்சடையப்பனே! அருள்
ஒளி மிளிரும் செம் பொன் போன்ற மேனியனே!
ஜீவகாருணியச் செந்நெறியாளனே! எனைப் பாதுகாப்பதில்
விருப்பமுடைய தாய் தந்தையர் ஆயிரம் பேர் ஆனாலும் இந்த
நீள் உலகில் நினைப்போல் ஆன்ம நெகிழ்ச்சி உடையவர்
இடது எனக்கு யாருளார்?

பாடல் 17

அன்பாலென் தன்கைஇங் காளுடை யாய் இவ் வடியவனேன்
நின்பாலென் துன்ப நெறிப்பால் அகற்றென்று நின்றதல்லால்
துன்பால் கிடரைப் பிறர்பால் அடுத்தொன்று சொன்னதுண்டோ
என்பால் இரங்கிலை என்பாற் கடல்பிள்ளைக் கீந்தவனே .

ஆன்ம உருக்கமே கடைதேறச் செய்வது என்று என்னை
ஆண்டவனே! அத்தகைய அடியவனாகிய யான் எனது
வெவ்வினைத் துன்பம் யாவும் அகற்றிடுக என நின்னிடம்
நின்றதன்றி அது குறித்து அடுத்தவரிடத்து சென்றது
உண்டோ? சொன்னது உண்டோ?சரி என்னிடம் நீ
இரங்காதற்கு காரணம் என்ன? பாற்கடலையே அழுத
பிள்ளைக்கு அளித்தவனே?

பாடல் 18

என்போன் மனிதரை ஏன்அடுப் பேன்எனக் கெய்ப்பில்வவப்பாம்
பொன்போல் விளங்கும் புரிசடை யான்றனைப் போயடுத்தேன்
துன்போர் அணுவும் பெறேன்கீனி யான்என்று சொல்லிவந்தேன்
முன்போல் பராமுகஞ் செய்யேல் அருளுக முக்கணனே.

முக்கண் முதல்வனே! என்போன்ற மனிதரிடத்து என்
குறைகளை எடுத்து சொல்லி தீர்வு காண மனம் ஒப்பவில்லை.
அப்படி சொல்வது என்னை உடையவனாகிய நின் இடந்தான்!
இதில் எள் முனை அளவு கூட மாறுபடேன்! மற்ற
மூர்த்திகளையும் சார்ந்திடேன் என்று சபதம் கூறி
வந்துள்ளேன். ஆதலின் முன் கைவிட்டதுபோல்
கைவிட்டுவிடாதே.

பாடல் 19

பொன்னுடை யார்தமைப் போய்அடுப் பாய்என்ற புன்மையினோர்க்
கென்னுடை யான்றனை யேஅடுப் பேன்கீதற் கெள்ளளவும்
பின்னிடையேன் அவர் முன்னுடை யேன்எனப் பேசிவந்தேன்
மின்னிடையேன் மாதாமை பாகாஎன் சோகம் விலக்குகவவே .

செல்வந்தர்களை சென்று அடைக. என்னும் புன்மை உரை பேசுபவர் தம் சொல் கேளேன்! உன்னைத்தான் எது குறித்தும் அணுகுவேன்! பிறரை அணுகேன்! என்று சபதம் பேசி வந்திருக்கிறேன். மின்னலைப் போலும் இடை உடைய உமை பங்கனே எனது சோகம் யாவும் நீக்குகவே!

பாடல் 20

**சாதகத் தோர்கட்குத் தானருள் வேனெனில் தாழ்ந்திடுமா
பாதகத் தோனுக்கு முன்னருள் ஈந்ததெப் பான்மைகொண்டோ
த் தகத் தேன்னி யேன் ஆ மினும்உன் திருவடியாம்
போதகத் தேநீனைக் கின்றேன் கருணை புரிந்தருளே.**

எமது இறைவனே ஆன்ம சாதனம் செய்கின்றவர்கட்கு தான் அருள்வேன் என்றால் என்போன்றவர்க்கு அருள் செய்தால் உனக்கு என்ன தாழ்ச்சி வரும்? முன்பு ஒரு நேரத்தில் தாயைப் புணர்ந்து தந்தையைக் கொன்றமாதகத்தோனையும் மன்னித்தாயே! தீமை நிறை வாழ்வுடையேன் என்றாலும் நினது திருவடியை என்மனம் எண்ணுவதில் பின்னடைவதில்லை. ஆதலின் கருணை செய்க!

பாடல் 21

**அருளறி யாச்சிறு தேவருந் தம்மை அடுத்தவர்கட
கிருளறி யாவிளக் கென்றாலும் நெஞ்சம் கிரங்குகின்றார்
மருளறி யாப்பெருந் தேவேநீன் தன்னடி வந்தடுத்தேன்
தெருளறி யாச்சிறி யேன்ஆமி னுஞ்செய்க சீருளே.**

ஐய! அருள்நிறைவில்லா சிறு தேவர்கள் கூட எனது நிலைமை கருதி இரங்குகின்றார்! நீயோ பெரிய பெருந்தெய்வம்! அப்படி இருக்க பக்குவமடையா சிறு நெறி செல்பவனாயினும் நல்லருள் புரிந்திடுக நாயகனே!

பாடல் 22

**அரும்பொரு ளேஎன் அரசேஎன் ஆருயிர்க் காகவந்த
பெரும்பொரு ளேஅருட் பேறே சிவானந்தம் பெற்றவர்பால்
வரும்பொரு ளேமுகக்கண் மாமணி யேநீன் வழியருளால்
தரும்பொரு ளேபொருள் என்றுவந் தேன்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே.**

அருட்பெருபதியே! எனது மாமன்னனே! எனது ஆருயிர்க்கு அனுக்கிரக்க எழுந்தருளிய அருள் பாக்கியமே! சச்சிதானந்த வாழ்வுடையார் அனுபவிக்கும் பேரருட் பெரும்பதியே! முக்கண் மாணிக்கமே! நினது கருணை வழிக்கு மாறுபாடில்லாது தந்தருளும் பொருளே பொருள்! அம்மெய் பொருளை பெற்றிட வந்து நிற்கின்றேன் ஏன்று கொள்வாயாக.

பாடல் 23

**சரங்கார் முகந்தொடுத் தெய்வது போலேன் றனையுலகத்
துரங்கா ரிருட்பெரு வாதனை யாலிடர் ஊட்டுநெஞ்சக்
குரங்கால் மெலிந்துநீன் நாமந் துணையெனக் கூறுகின்றேன்
கிரங்கார் தமக்கும் கிரங்குகின் றோய்எந் கிரங்குகவே.**

கருணை வள்ளலே! இரக்கமில்லாத கடின சித்தம் உடையவர்க்கும் அருள்பவனே! சரமாரியாகப் பொழியும் மழையினது தாக்கம் போல் என்னை அடுத்து துன்பங்கள் வாதிக்கின்றன். அத்துடன் நெஞ்சக்குரங்கோ ஆடாத ஆட்டம் எல்லாம் போடுகின்றது. அதனின்றி தப்பிக்க நினது திரு நாம மந்திரத்தை எண்ணி ஓதுகின்றேன் இரக்கம் காட்டிடுக.

பாடல் 24

கூறுற்ற குற்றமுந் தானே மகிழ்வில் குணமெனவே
ஆறுற்ற செஞ்சடை அண்ணல்கொள் வான்என்பர் ஆங்கதற்கு
வேறுற்ற தோர்கரி வேண்டுங்கொ லோஎன்னுள் மேவிஎன்றும்
வீறுற்ற பாதத் தவன்மிடர்றேகரிமேவியுமே.

குற்றங்கள் யாவையும் மன்னித்தருளும் குணாநிதி நீ
என்று அனைவரும் கூறுகின்றனர். அதற்கு சான்றாக நினது
நீலக்கழுத்தில் உள்ள விடமே சான்று பகரும். வேறு
சான்றுகள் தேட வேண்டியதில்லையே! காரணம் விடமேற்று
அமுதமளித்தவன் நீயன்றோ?

பாடல் 25

கூற்படு மேக நிறத்தோனும் நான்முகத் தோனும்என்னைப்
போற்படும் பாடுநல் லோர்சொலக் கேட்கும் பொழுதுமனம்
வேற்படும் புண்ணில் கலங்கிஅந் தோநம் விடையவன்புங்
காற்படுந் தூளிநம் மேற்படு மோஒரு கால்என்னுமே.

சுத்த தயவின் வடிவான காளை வாகனமுடையவனே!
சூல் நிறைந்த மேகம் போல் கருமை நிறைந்த திருமாலும்
நான்முக அயனும் வினையால் மாயையால் படும்பாடு
என்னை விட மோசமானது என்று காருணீய சீலர்
கழறுகின்றனர். அப்படி இருக்க நினது திருவருளின் ஓர் துளி
என்மேல் என்று படுமோ? என்று ஏங்கி தவிக்கின்றேன்.

பாடல் 26

வாளேய் நெடுங்கண்ணி எம்பெரு மாடடி வருடுமலர்த்
தாளே வருந்த மணிக்கூடற் பாணன் தனக்கடிமை
ஆளே எனவிற கேற்றுவிற றோய்நின் னருள்கிடைக்கும்
நாளேநன் னாள்அந்த நாடகா யிரந்தெண்டன் நான்செய்வனே.

வாள் ஒளி உமிழும் அருட்கண்களை உடைய
சீமாட்டியே உமையம்மை! அப்பெருமாட்டி தினமும் வருடி
அருளும் மலரடிகள் வருந்த அழகு மதுரையின் தெருக்களில்
பாணபத்திர பக்தனுக்காக விறகு சுமந்து விற்றிட்டாய்! நினது
திருவருள் கிடைக்கும் நாளே எமக்கு நன்னாள்! அத்தகைய
திருவருளுக்கு ஆயிரம் முறை விழுந்து வணங்குகின்றேன்!

பாடல் 27

அடுத்தார் தமைஎன்றும் மேலோர் விடார்கள் அவர்க்குப்பிச்சை
எடுத்தா யினும்இடு வார்கள்என் பார்அதர் கேற்கச்சொற்பூத்
தொடுத்தார் ஒருவர்க்குக் கச்சூரி லேபிச்சைச் சோறெடுத்துக்
கொடுத்தாய்நின் பேரருள் என்சொல்லு கேள்எண் குணக்கின்றமே.

எண்குண ஏந்தலே! மேலவர்கள் தம்மை அண்டி
அடைக்கலம் ஆனவர்களைப் பிச்சை எடுத்தேனும்
காப்பாற்றியருள்வார்கள்! அதற்கு உதரணமாக தேவாரப்
பதிகம் ஓதிய சுந்தரருக்கு அன்று கச்சூரில் பிச்சை எடுத்து
ஊட்டிக் காத்திட்டாய்! அத்தகைய பேரருளை என்ன என்று
சொல்ல வல்லேன்?

பாடல் 28

நாடிநின் றேநினை நான்கேட்டுக் கொள்வது நண்ணும்பத்துக்
கோடியன் றேஒரு கோடியின் நூறறொரு கூறுமன்றே
தேடிநின் றேபுகைப் போருந் தருவர்நின் சீர்நினைந்து
பாடியந் தோமனம் வாடிநின் றேன்முகம் பார்த்தருளே.

அருட் செல்வனே !நின்னை அடைந்து நான் கேட்பது பத்து கோடியல்ல! ஒரு கோடியல்ல! நூறும் எண்ணிக்கை அல்ல! கடலளவு பொன்னாசை உடையவர் அதனைத்தேடி அலைந்து புதைத்திடுவர்!அத்தகையவர்கூட யான் யாசிக்கத் தந்திடுவர் பொருளை. அப்படி இருக்க நின் அருளைப் பெற நின்முகம் நோக்கி பாடிநின்றேன். மனமும் வாடிநின்றேன். இரங்கியருள்க.

பாடல் 29

தாயாகி னுஞ்சற்று நேரந் தரிப்பன்ரந் தந்தையையநாம்
வாயார வாழ்த்தினும் வைமிறும் தன்னிடை வந்திதுந்
சயாய் எனில்சுருள் வான்என் னுனையடுத் தேன்உமையான்
நேயா மனமிறங் காயாஎன் எண்ணம் நெறிப்படவே.

உமையவள் காதலனே! தாயாகினும் பிள்ளைப் படும் துன்பத்தைச் சற்றுநேரம் சகிப்பள். அனால் அருள் தந்தையாகிய நீயோ ஒருநொடிகூடச் சகிக்க மாட்டாய்! எழுந்தருளி துன்பம் துடைப்பாய் அன்பருக்கு. அதை எண்ணி உன்னிடம் அருள்பெற்றிட வந்து சேர்ந்தேன். ஆதலின் எனது எண்ணம் தயவு நெறியில் தளர்வடையாமல் அருள் புரிவாயாக.

பாடல் 30

நடும்படடை நாவலன் வாய்த்திருப் பாடடை நயந்திடந்
குடும்பாடடை மேற்கொண்ட எந்தமிழ்ப் பாடடையும்

கொண்டெனுள்ளத்

திடும்பாடடை நீக்கிலை என்னினுந் துன்பத் திழுக்குற்றுநான்
படும்பாடடை யாயினும் பார்த்திரங் காய்எம் பரஞ்சுடரே.

எம் உத்தம ஒருமையாளனாம் பரமசுடரே! காருணியத் திருப் பாட்டை, ஆரூரரின் ஆன்மநேயப் பாட்டை, நீநயந்து கேட்டிட்டாய்! அவ்வாறே குடும்பத்து இடரில் ஆட்பட்ட என் செந்தமிழ்ப் பாட்டினையும் ஏற்றுக் கொள்க. அத்துடன் என் உள்ளத்து இடரினையும் நீக்கிடவில்லை என்றாலும் நான்படும் பாட்டைப் பார்த்தாயினும் இரங்கி அருள்க.

பாடல் 31

ஏட்டாலும் கேளயல் என்பாரை நான்சிரித் தென்னைவெட்டிப்
போட்டாலும் வேறிடம் கேளேஎன் நானைப் புறம்விடுத்துக்
கேட்டாலும் என்னை உடையா னிடஞ்சென்று கேட்பனென்றே
நீட்டாலும் வாயுரைப் பாட்டாலுஞ் சொல்லி நிறுத்துவனே.

அயலவரிடம் கடிதம் எழுதி பொருளை யாசிக்கலாம் என்பார்கள். அதனைக் கண்டு எண்ணிச் சிரிக்கிறேன். அத்துடன் என்னை வெட்டி துண்டு துண்டாக எரிந்தாலும் உடையவனிடம் சென்று கேட்பேனே அன்றிப் பிறரிடம் சென்று கேட்கேன்.

பாடல் 32

சீர்கின்ற கூடலில் பாணனுக் காட்படச் சென்ற அந்நாள்
வேர்க்கின்ற வெம்மணல் எந்தலை மேல்வைக்கு மெல்லடிக்குப்
பேர்க்கின்ற தோறும் உறுத்திய தோளெப் பேசினெண்ணிப்
பார்க்கின்ற தோறும்என் கண்ணென் உள்ளம் பதைக்கின்றதே.

சீர் சிறந்த மதுரை மாநகரில் பாணபத்திரனை அடிமை கொண்ட அந்த நாளில் நட்ட நடு வெயில் சுடுகின்ற வெம்மணலில் விறகேற்று விறறிட்டாயே அதனை எண்ணும்தோறும் என் உள்ளம் முள் குத்தியது போல் துன்புறுகின்றது. அத்துடன் பதை பதைகின்றது.

பாடல் 33

நீயேஎன் தந்தை அருளுடை யாய்எனை நேர்ந்துபெற்ற
தாயேநீன் பாலிடத் தெம்பெரு மாடமீதத் தன்மையினால்
நாயேன் சிறிதுங் குணமிலன் ஆயினும் நானும்உங்கள்
சேயே எனப்பறம் விடால் உலகஞ் சிரித்திடுமே.

இறையவனே நிறையவனே! நீயே எனது
தகப்பன்! அத்துடன் என்னை ஆண்டு கொண்டு அருள்பவன்.
என்னை ஈன்றெடுத்த உமையவளே நின் இடது பாகத்துப்
பெருமாட்டி! இத்தன்மையினால் யானோ உமது சேய்.!
ஆனாலும் குணமிலி. அதுகருதி புறம்போ என்றாலும் உலகம்
நயவாத உன்னைப் பார்த்து நகைக்கும்.

பாடல் 34

தெருளும் பொருளும்நீன் சீருரு ளேஎனத் தேர்ந்தபின்யான்
மருளும் புவனத் தொருவரை யேனு மதித்ததுண்டோ
வெருளும் புவியில் துயரால் கலங்கி வெதும்புகின்றேன்
கீருளும் கருமணி கண்டா அறிந்தும் கிரங்கிலையே.

பரிபாகம் அளிப்பவனும் -பரம்பொருளும் நீதான்
என்று தெரிந்தபின் இறையவனே! மருள் நிறைந்த உல்கில்
மற்று ஒருவரை மதித்தது உண்டேயோ! ஆயினும் அச்சம்
முதிர்ந்து அவலம் அடைகின்றேன் மணிகண்டனே! இது
கண்டு நீ இன்னும் இரங்கலையோ.

பாடல் 35

பெண்ணான் மயங்கும் எளியேனை ஆளப் பெருங்கருகை
அண்ணாநீன் உள்ளம் கிரங்காத வண்ணம் அறிந்துகொண்டேன்
கண்ணார் உலகில்என் துன்பமெல் லாம்வெளி காணிலிந்த
மண்ணா பிலத்தொடு விண்ணாடுங் கொள்ளை வழங்குமென்றே

பெண் மயக்கத்தால் பெரிதும் சுழலும் எளியவனை
ஆட்கொள்ள நின் உள்ளம் இதுவரை இரங்காது இருத்தலின்
காரணம் தெரிந்துகொண்டேன். அது என் துன்ப தொடக்குகள்
யாவும் கணக்கிடில் இந்த மண் இந்தபாதலம் இந்தவிண்
ஆகிய மூன்றை விஞ்சி வெற்றி கொள்ளும் என்செய்கேன்?

பாடல் 36

நெறிகொண்ட நின்னடித் தாமரைக் காட்பட்டு நின்றஎன்னைக்
குறிகொண்ட வாழ்க்கைத் துயராம் பெரிய கொடுங்கலிப்பேய்
முறிகொண்ட டலைக்க வழக்கோ வளர்த்த முடக்கிழநாய்
வெறிகொண்ட தேனும் விடத்துணி யார்தீவ் வியனிலத்தே.

கருணாகரனே! ஜீவகாருணிய சீலமுடைய நின்
திருவடி நெறியில் நடந்திட சித்தப் பட்டேன். அதனை
வாழ்க்கை துயரம் அலைக்கழிக்கின்றது. அத்தகைய பெரிய
துன்பப் பேய் வழிமுறைகளை மறித்து அலைத்திடல் என்ன
வழக்கம்? வளர்த்த முடமான கிழமான வெறிகொண்ட
நாய்களைக் கூட இம்மானுடர் விடமாட்டார்! அப்படி இருக்க
என்னை கைவிடுதல் அழகோ?

பாடல் 37

மதியாமல் ஆரையும் நான்தீறு மாந்து மகிழ்கின்றதெம்
பதியாம் உனது திருவருட சீருரம் பற்றியன்றோ
எதியார் படினும் இடர்ப்பட டலையகீவ் வேழைக்கென்ன
விதியா இனிப்பட மாட்டேன் அருள்செய் விடையவனே.

தயவின் சொருபமாய் விடையேறிய விமலனே! நானோ ஒரு காசுக்கும் யாரையும் மதித்திலேன். அத்துடன் உனது திருவடிக்கு ஆட்பட்ட வலிவினால் அன்றோ? அது யார் என்னப் பட்டாலும் எனக்கு அது பற்றி கவலைபட என்ன தலை விதியா? ஒருகால் என் முனைப்பு மீறி அலைவுபட்டாலும் இனிஅலைவுபடேன் அருள்க!

பாடல் 38

கற்கோட்டை நெஞ்சருந் தம்பால் அடுத்தவர் கடஞ்ச்கம்மாச் சொற்கோட்டை யாபினும் கட்டுவர் நீன்னைத் துணிந்தடுத்தேன் அற்கோட்டை நெஞ்சுடை யேனுக் கிரங்கிலை அன்றுலவா நெற்கோட்டை ஈந்தவன் நீயல்லை யோமுக்கண் நின்மலனே.

முக்கண் நிமலா! கல்லால் எழுப்பிய நெஞ்சக் கோட்டை உடைய யாரும் அடுத்தவருக்கு ஏதேனும் ஈய சொற்கோட்டை கட்டுவதுண்டு. நானோ அதை விடுத்து நின்னையே அடுத்தேன். ஆதலின் இரங்குக! உலவா நெற்கோட்டை மக்களுக்கு அளித்தவன் நீ யன்றோ?

பாடல் 39

ஆதிக்க மாயை மனத்தேன் கவலை அடுத்தடுத்து வாதிக்க நொந்து வருந்துகின் றேன்நீன் வழக்கம்எண்ணிச் சோதிக்க என்னைத் தொடங்கேல் அருளத் தொடங்குகண்டாய் போதிக்க வல்லநற் சேய்உமை யோடென்னுள் புக்கவனே.

என்னுள் விளங்குபவனே மாயையால் அலைவு படுகின்ற மனத்தினை உடையேன். கவலைகளோ அடுத்து அடுத்து சூழ்கின்றன. அதனால் நின்னை யாசிக்க வந்து சேர்ந்தேன், நினது வழக்கமாகிய சோதனையை என்னிடம் தொடங்கிவிடாதே!

பாடல் 40

பிறைமுடித் தாண்டொரு பெண்முடித் தோர்பிள்ளைப் பேர் முடித்த நிறைமுடித் தாண்டவஞ் செவ்வேணி செய்திட நித்தமன்றின் மறைமுடித் தாண்டவஞ் செய்வோய்என் பாலருள் வைத்தெளியேன் குறைமுடித் தாண்டுகொள் என்னே பலமுறை கூறுவதே.

பிறைமுடி, இடப்பால் உடையவளுடும் கூடி, பொன் மன்றில் ஆனந்த தாண்டவம் செஞ்சடையாட செய்கின்றோய்! அழியாத வேதாந்த நடமும் புரிவோய்! என் போன்றோரிடத்து கருணை வைத்து எளியவன் விண்ணப்பிக்கும் குறைகளையும் முடித்தருள்க! பலமுறை இவ்வாறு கூறுவது என்னே?

பாடல் 41

நடங்கொண்ட பொன்னடி நீழலில் நான்வந்து நண்ணுமட்டும் திடங்கொண்ட நீன்புகழ் அல்லால் பிறர்புகழ் செப்பவையேல் விடங்கொண்ட கண்டத் தருட்குன்ற மேகம் வெற்புடையாள் இடங்கொண்ட தெய்வத் தனிமுத லேஎம் இறையவனே

எம் இறையவனே! இடப்பால் உமையவளுடன் நின்ற தனிமுதலே! ஆனந்த நடம் கொண்ட நின் திருவடி நிழலில் நான் வந்து சேரும் வரை உனது புகழே செப்பிட அருள்! பிறர் புகழ் செப்பவையேல்!

பாடல் 42

விழிக்கஞ்சு னந்தரும் மின்னார்தம் வாழ்க்கையில் வீழ்ந்தயலோர் மொழிக்கஞ்சி உள்ளம் பொறாதுநின் நாம மொழிந்தெளியேன் குழிக்கஞ்சி போன்மயங் கின்றேன் அருளக் குறித்திலையேல் பழிக்கஞ்சி னோய்கின்றும் என்பழிக் கஞ்சப் படுமுனக்கே

பழிக்கஞ்சி அருள் பாலித்தவனே! கண்ணுக்கு மைதீட்டும் மகளிர் வசம் வீழ்ந்திட வையேல். அயலில் செல்லாது நினது திருப் பெயரே போற்றிடச் செய்க! அப்படி செய்யாது விடில் மணலில் குழிபறித்து வாழும் உண்ணிபோல் மயங்கிடுவேன்! ஆதலின் என்னையும் குறிக் கொள்ள மனம் வைத்திடுக!

பாடல் 43

சேல்வவக்கும் கண்ணுமை பாகாநின் சித்தம் திருவருள்ளன் பால்வவக்கு மேலிடர் எல்லாம் எனைவிடப் பால்நடக்கக் கால்வவக்கு மேநற் சுகவாழ்வென் மூலில் கண்வவக்குமே மால்வவக்கு மாயைகள் மண்வவக்கு மேதங்கள் வாய்தனிலே.

சேல் மீன் போல் சிறக்கப் பிறழ்ந்திடும் அருட்கண்களை உடைய உமையாள்பாகனே! நின் சித்தம் இரங்கித் திருவருள் என்பால் வைப்பாயேல் இடர் எல்லாம் எட்டே செல்லும். நற்சுக பெருவாழ்வு என்பால் உண்டாக கண்மலரும். மயக்கம் தரும் மாயையும் மலமும் தங்கள் வாய்களில் மண்ணைப் போட்டுக் கொள்ளும்.

பாடல் 44

ஒருமாது பெற்ற மகன்பொருட டாக உவந்துமுன்னம் வருமாம னாசி வழக்குரைத் தோய்என் வழக்குரைத்தற் கிருமா நிலத்தது போல்வேடங் கட்ட இருத்திகொலோ திருமால் வணங்கும் பதத்தவ யானுன் சிறுவனன்றே

திருமால் வணங்கும் திருவடிகளை உடையவனே! யான் உனது சிறுவன் அல்லவா? ஒரு மாதுப் பெற்ற மகனுக்காக அன்று மதுரையில் வழக்கு தீர்க்க முன்வந்தாய்! என்வழக்கு தீர்க்க முன்போல் நீ வேடிக்கை காட்டி இருக்கின்றாயோ? அறியேனே.

பாடல் 45

முன்னஞ்ச முண்ட மிடற்றர சேநின் முழுக்கருணை அன்னஞ் சுகம்பெற உண்டும்உன் பால்அன் படைந்திலதால் கன்னஞ்ச மோகடடை வன்ன:ச மோளடிக் காய்நெஞ்சமோ என்னஞ்சம் என்னஞ்ச மோதெரி யேன்தேற் கென்செய்வதே

தேவர்களை வாழ்விக்க முன் ஒரு காலத்து கடல் விடம் உண்ட கருணையாளனே! தின்னும் தீனிமேல் இச்சை வைக்கின்றேன். என்னெஞ்சமோ உன்னை நாடிடவில்லை. அது கள்ள நெஞ்சமோ பாராய் முருட்டு கட்டை நெஞ்சமோ? வன்னெஞ்சமோ? எட்டிக் காய் நெஞ்சமோ? எது என்று எண்ணுகேன்?

பாடல் 46

வானம் விடாதுறு கால்போல்என் தன்னை வளைந்துகொண்ட மானம் விடாதிதற் கென்செய்கு வேன்நின்னை வந்தடுத்தேன் ஊனம் விடாதுழல் நாயேன் பிழையை உளங்கொண்டிடேல் ஞானம் விடாத நடத்தோய்நின் தண்ணருள் நல்குகவே

ஞான நாடகம் நவிறுநுகின்றவனே! நானோ ஊன நாடகம் ஆடிநிற்கின்றேன் வானத்தை காற்று விடவில்லை! என்னை மானம் விடவில்லை. இதற்கு என்செய்கேன்! என்பிழையை மனத்துள் வைத்திடார்தீர் எம்பெருமானே! .

பாடல் 47

நாயுஞ் செயாத நடையுடை யேனுக்கு நாணுமும்உன் நோயுஞ் செயாநின்ற வன்மிடி நீக்கிநன் நோன்பளித்தாய் பேயுஞ் செயாத கொடுந்தவத் தால்பெற்ற பிள்ளைக்குநல் தாயும் செயாள் இந்த நன்றிகண் டாய்செஞ் சடையவனே

வெறிநாயினும் வீணன் நான். முன்பு ஒருமுறை உடல் நோய்நீக்கி அருள் செய்தாய் நானோ பேய் செய்த கொடுந்தவத்தால் பெற்றப் பிள்ளைபோல் பேதலிக்கின்றேன் ஆதலின் உனது உதவியை ஒருகாலும் மறப்பதற்கு இல்லை.

பாடல் 48

உருவத்தி லேசிறி யேனாகி யுகத்தி லொன்றுமின்றித் தெருவத்தி லேசிறு கால்வீசி யாடிடச் சென்றஅந்தப் பருவத்தி லேநல் அறிவளித் தேடாமை பாடச்செய்தாய் அருவத்தி லேஉரு வானோய்நின் தன்னை யார்க்குளதே

அருவஜோதியே! உருவ ஒளியே நான் உருதோற்றத்தில் சிறியவன் மதியும் சிறிதும் இல்லாதவன். அத்தகைய நான் தெருவினில் கால் எடுத்து வைத்து விளையாடச் சென்ற அந்த பச்சிளம் பருவத்திலேயே உன்னைக் குறித்துப் பாடச் செய்தாய்! இந்த உபகாரம் யார் செய்திட வல்லவர்கள்? சொல்லும்.

பாடல் 49

மானெழுந் தாடுங் கரத்தோய்நின் சாந்த மனத்தில்சினந் தானெழுந் தாலும் எழுகளன் றேஎன் தளர்வைஎல்லாம் ஊனெழுந் தார்க்கநின் பால்உரைப் பேன்அன்றி ஊர்க்குரைக்க நானெழுந் தாலும்என் நாளழு மோமொழி நல்கிடவே

மான் கரத்தேந்திய மழுவுடையோய்! நினது சாந்தம் பொருந்திய மனதில் கோபமாம் காந்தல் பிறந்தாலும் என்குறை எல்லாம் ஊரவர்க்கு ஒருசிறிதும் உரைக்கமாட்டேன் . உன்னிடந்தான் உரைப்பேன்.

பாடல் 50

வனமெழுந் தாடுஞ் சடையோய்நின் சித்த மசித்தலன்றிச் சினமெழுந் தாலும் எழுகளன் றேஎன் சிறுமையைநின் முனமெழுந் தாற்றுவ தல்லால் பிறர்க்கு மொழிந்திடஎன் மனமெழுந் தாலும்என் வாய்எழு மோஉள்ள வாறிதுவே

காடு அடர்ந்தெழும் நிலைமையுற்ற சடையோய் நினது சித்தம் மகிழாது சினந்திட்டாலும் சரியே காரணம் என் சிறுமைகள் யாவையும் எனது சரிரம் நடுங்கி நிற்க நிற்பால் சொல்வதன்றி மற்றவரிடம் கருத்து மாற்றிக் கொள்ள என் மனம் விரும்பிட வில்லை நின் நாமமே ஒதும் என வாய் என்பதை அறிவயாக.

பாடல் 51

சிற்பர மேளஞ் சிவமே திருவருள் சீர்மிசுந்த கற்பக மேஉனைச் சார்ந்தோர்க் களிக்குநின் கைவழக்கம் அற்பமன் றேபல அண்டங் களின்அடங் காததென்றே நற்பர ஞானிகள் வாசகத் தால்கண்டு நாடினனே.

ஞானப் பெருநிலையே! சச்சிதானந்தனே! அருட்சீர்மிக்க கற்பகதருவே! உன்னை அடுத்தவர்க்கு தவறாது தந்திடும் உனது கை வழக்கம் அற்பமாகுமா? அதன் கொடைச் சிறப்பு பல அண்டங்களில்கூட அடங்காதது ஆகும் அதனால் அந்த ஞானிகளின், சொற்களை நம்பி உன்னை நாடுவேன்.

பாடல் 52

வருஞ்செல்லுள் நீர்மறுத் தாலும் கருணை மாறாதஎங்கள் பெருஞ்செல்வ மேளஞ் சிவமே நினைத்தொழிப் பெற்றும்இங்கே தருஞ்செல் அரிக்கு மரம்போல் சிறுமைத் தளர்நடையால் அருஞ்செல்லல் மூழ்கிநிற் கின்றேன் இதுநின் அருடகழகே

எமது அருட் செல்வமே! மேகம் நீர் தாங்க மறந்தாலும்
கருனைக் குன்றாத பெரும் அருட்செல்வமே நினைத் தொழப்
பெற்றும் எனக்கு எனது மனமோ கொடிய துன்பத்தில் மூழ்கி
நிற்கிறது இதனைக் காணாது இருப்பது அழகல்லவே!

பாடல் 53

**கருமுக நீக்கிய பாணனுக் கேகன கங்கொடுக்கத்
திருமுகம் சேரற் களித்தோய்என் றுன்னைத் தெரிந்ததென்
ஒருமுகம் பார்த்தருள் என்சின்ற ஏழைக் குதவிலையேல்
உருமுக வார்க்கும் விடையோய் எவர்மற றுதவுவரே**

வித்வகர்வத்தை நீக்கிய பாணபத்திர அன்பனுக்காக
பொன் பணம் சேரமன்னனிடம் பெற்றுக் கொள்ள கடிதம்
ஈந்தவனே! அதுகருதி யானும் மனம் துணிந்து உன்னை வந்து
சேர்ந்துள்ளேன். ஏழையாகிய ஒருவனுக்கு உதவவில்லையேல்
யாவர்க்கு ஈய வல்லை. இடியோசை பின்பட ஆர்த்து ஒலிக்கும்
காளை வாகனரே! பின்பு யார் உதவ முன்வருவார்கள்?

பாடல் 54

**மருப்பா வனத்துற்ற மாணிக்கு மன்னன் மனமறிந்தோர்
திருப்பா சுரஞ்செய்து பொற்சிழி ஈந்தநீன் சீர்நினைந்தே
விருப்பா நினையடுத் தேன்னகக் கீந்திட வேகின்றென்னை
கருப்பாநீன் சித்தம் திருப்பாய்என் மீது கறைக்கண்டனே**

பாமணக்கும் சங்கப் பாடலை கூந்தலுக்கு இயற்கை
மோம் உண்டு என்று எழுதிய இறையவனே! அத்துடன்
பொன் முடிப்பும் சேர்த்து அளித்தவனே! நினது அருட்சீர்
நிலைக்கு உன்னை வந்து அடுத்தேன். காரணம்
ஆன்மாவாகிய என்னை அறிந்துகொள்ள உதவுவாய்
என்றுதான்.

பாடல் 55

**பீழையை மேவுமீவ் வாழ்க்கையி லேமனம் பேதுற்றீவ்
ஏழையை நீவிட லாமோ அடிமைக் கிரங்குகண்டாய்
மாழையைப் போன்முன்னர்த் தாங்கொண்டு வைத்து வளர்த்தனே
வாழையைத் தாம்பின்னர் நீவிட லின்றி மறுப்பதுண்டே**

இறையவனே! பிழைகளையே பெருக்கி வாழும்
இப்பேதையேன் யான். அத்தகு ஏழையையும் நீ கைவிடல்
ஆகாது! யான் அடிமை ஆதலின் இரங்கியருள்க! பொன்போல்
வளர்ந்து போற்றிய வாழைமரத்திற்கு தண்ணிர் ஊற்றாது
தவிக்க விடுவது நீதியோ?

பாடல் 56 1

**கருத்தறி யாச்சிறி யேன்படுந் துன்பக் கலக்கமெல்லாம்
உருத்தறி யாமை பொறுத்தருள் ஈபவர் உன்னையன்றித்
திருத்தறி யார்பிறர் அன்றேமென் கன்றின் சிறுமைஒன்றும்
எருத்தறி யாதுநற் சேதா அறியும் இரங்குகவே**

கடவுளே! கருத்தறியாமல் கலங்குகின்றேன் அத்தகைய
இடர் எல்லாம் மறைந்திருந்து செயல்படும் நீதான் பொறுப்பாய்
பிறர் பொறுத்திடமாட்டார்கள் எப்படி என்றால் ஈன்றெடுத்த
கன்றின் கவலையை காளை அறியாது. ஆனால் காராம் பசு
அறியுமே என்தாய்!

பாடல் 57

**வான்வேண்டிக் கொண்ட மருந்தோமுக் கண்கொண்ட வள்ளுன்னை
நான்வேண்டிக் கொண்டது நீன்னடி யார்க்கு நகைதரும்
தேன்வேண்டிக் கொண்டனை என்பார் இதற்கின்னும் ஏனிரங்காய்
தான்வேண்டிக் கொண்ட அடிமைக்குக் கூழிடத் தாழ்ப்பதுண்டே**

வானவர் வேண்டிட நஞ்சுண்டு
அமுதமளித்தவனே. வள்ளலே! நான்வேண்டிக் கொண்ட
வேண்டுகோளை அடியவரே நகைப்பார்கள்! இதைப்போயா
ஆண்டவரிடம் வேண்டுவது என்று அசதி ஆடுவார்கள்.
இன்னும் தான் விரும்பி தேர்வு செய்த அடிமைக்கு கூழிடத்
தாழ்ப்பதும் சரியாகுமா?

பாடல் 58

பையரைத் தாடும் பணிப்புயத் தோய்தமைப் பாடுகின்றோர்
உய்யுரைத் தாவுள்ள தில்லதென் றல்லதை உள்ளதென்றே
பொய்யுரைத் தாலும் தருவார் பிறர்அது போலன்றிநான்
மெய்யுரைத் தாலும் இரங்காமை நின்னருள் மெய்க்கழகே

நஞ்சு பையை வைத்திருக்கும் நாகப் பாம்பினையும்
அணிந்தவனே பொய்யை மெய்யாக மெய்யை பொய்யாக
பொருள் விரும்பிப் பாடுவார்கள். அப்படியில்லாமல் நான்
மெய்மையே சொல்கின்றேன். இன்னும் எனக்கு இரங்காமை
நின்னருளுக்கு அழகல்லவே!

பாடல் 59

மடல்வற்றி னாலும் மணம்வற்று றாத மலரெனஎன்
உடல்வற்றி னாலும்என் உள்வற்று மோதுயர் உள்ளவெல்லாம்
அடல்வற்று றாதநீன்தாடகன்றி ஈங்கய லார்க்குரையேன்
கடல்வற்றி னாலும் கருணைவற் றாதமுக கண்ணவனே

அண்டகோடிகளின் அருமை கடல்கள் வற்றிப்
போனாலும் அருள் வற்றிப் போகாத ஆண்டவனே. எனது
உள்ளத்து உளைச்சல் எல்லாம் நின் திருவடிக்கு எடுத்து
சொல்வேனெயன்றி மற்ற அயலவர்க்கு யாதும்
உரைக்கமாட்டேன். அத்தகைய உறுதி உடையவன் யான்.
எனக்கு இரங்குக.

பாடல் 60

எள்ளிருக் கின்றதற் கேனுஞ் சிறிதிட மின்றிஎன்பான்
முள்ளிருக் கின்றது போலுற்ற துன்ப முயக்கமெல்லாம்
வெள்ளிருக் கின்றவர் தாமுங்கண் டார் எனில் மேவிஎன்றன்
உள்ளிருக் கின்றநீன் தாடகோதல் என்எம் உடையவனே

என்னை உடையானே! என் இருப்பதற்குக் கூட
இடமில்லாத இடரால் நான் இடுக்கண்
படுகின்றேன். அத்துன்பம் முள்மேல் குத்தி துன்பத்தில்
முடுக்குகின்றது. அந்த நிலையிலும் நின் திருவடியில்
விண்ணப்பம் செய்திட விரும்பினேன் அன்றி பிறரிடம் எடுத்து
ஓத விரும்பிலேன்

பாடல் 61

பொன்கின்று பூத்த சடையாய்கீவ் வேழைக்குள் பொன்னருளாம்
நன்கின்று நீதரல் வேண்டும்அந் தோதுயர் நண்ணிஎன்னைத்
தின்கின்ற தேகொடும் பாம்பையும் பாலுணச் செய்துகொலார்
என்கின்ற ஞாலம் இழுக்குரை யாதெற் கிரங்கிடினே

கொன்றை மலர் அணிந்த கோமானே! இந்த
ஏழையேனுக்கு நினது அருளாம் நன்மையை அளித்திடல்
வேண்டும். அந்தோ துயர் என்னை நெருங்கித் தின்கின்றதே!
கொடிய பாம்புக்குப் பால் வார்த்தவர் அதைக் கொல்லத்
துணிய மாட்டார்களே. ஆதலின் எனக்கு இரங்குக!
இழுக்கி னை ஏன் தேடிச் சென்று வரவேண்டும்.

பாடல் 62

வாய்மூடிக் கொல்பவர் போலேன் உள்ளத்தை வந்துயராம்
பேய்மூடிக் கொண்டதென் செய்கேன் முகத்தில் பிறங்குகையைச்
சேய்மூடிக் கொண்டுநற் பாற்கழக் கண்டுந் திகழ்முலையைத்
தாய்மூடிக் கொள்ளுவ துண்டோ அருளுக சங்கரனே

காருணியச் சுகம் தருபவனே!வாயில் துணியைத்
திணித்து கொலை செய்யும் பாதகர்போல எனது உள்ளத்தைத்
துன்பப் பேய் மூடிக் கொல்கின்றது.குழந்தை பசி வந்து
பாலுக்கு அழுது அரற்றிடமுலையை மூடிக்கொள்ளும் தாயும்
உண்டோ. நீயும் அப்படியா?

பாடல் 63

கோள்வேண்டும் ஏழை மனத்தினை வேறுற்றுக் கொட்டகக்கொள்ளித்
தேள்வேண்டு மொகடத் தீவேண்டு மோவதை செய்திடலா
வாள்வேண்டு மோகொடுந் துன்பே அதில்என் மடங்குகண்டாய்
ஆள்வேண்டு மேல்என்னை ஆள்வேண்டும் என்னுள் அஞர்ஒழித்தே

எல்லாம் வல்லானே! பொய்புகலும் புல்லியனைக்
கொட்டிட கொள்ளிவாய்த் தேள் வேண்டுமோ? கடலில் எழும்
வடலைத் தேண்டுமோ? அதிலும் எட்டு மடங்குத் துயரால்
இடர் உறுகின்றேன்.அத்துன்பொழித்து என்னை ஓர்
அடிமையாக்கி ஆண்டருள்க!

பாடல் 64

விடையிலை யோஅதன் மேலேறி என்முன் விரைந்துவரப்
படையிலை யோதுயர் எல்லாம் துணிக்கப் பதங்கொளருட
கொடையிலை யோஎன் குறைதீர நல்கக் குலவும்என்தாய்
புடையிலை யோஎன் தனக்காகப் பேசஎம் புண்ணியனே

கொல்லாமை மேற்கொண்டொழுகும் எம்
புண்ணியனே! இடபவாகனமில்லையா? என்முன் விரைந்து
ஏறிவர; என் துன்பமெல்லாம் வெட்டித் தள்ள நிற்பால் மழு
ஆயுதம் இல்லையோ?காருணியத்தின் அடையாளமாம்
கொடைப் பண்புதான் நின்னிடம் இல்லையோ? எனது
குறைகள் தீர்க்க வேண்டியவைதானே என்றுஎனக்கு பரிந்து
பேச என் அருட்தாய் நின் இடப்பாகம் இல்லையோ?சொல்.

பாடல் 65

நடையுள தேமலர்க் கொன்றைகொண் டாடிய நற்சடைமேல்
பிறையுள தேகங்கைப் பெண்ணுள தேபிறங் குங்கழுத்தில்
கறையுள தேஅருள் எங்குள தேகிக் கடையவனேன்
குறையுள தேஎன் றரற்றவும் சற்றுங் குறித்திலதே

கொன்றை தேன்மலர்ச் சூடிய சடையவனே!தேவர்
குறைகளை நீக்கும் அடையாளச் சின்னங்களாக நின்
சடைமேல் பிறை உள்ளது.நினது திருக் கழுத்து கருநீல
விஷ க்கறை உள்ளது. மற்றும்சடைமேல் கங்கை
பெண்உள்ளது.அப்படியிருக்க நின்மேல் அருள்
எங்கொளிப்பது என்றுநான் அரற்றுகின்றேனே! அது நின்
திருச் செவியில் விழவில்லையோ?

பாடல் 66

கினத்தாலும் காமத்தி னாலும்என் தன்னைத் திகைப்பிக்கும்மீம்
மனத்தால் உறுந்துயர் போதாமை என்று மதித்துச்சுற்றுங்
கினத்தாலும் வாழ்க்கை இடும்பையி னாலும் கிளைக்கவைத்தாய்
அனத்தான் புகழும் பதத்தோய் இதுநின் அருடகழகே

நான்முகன் போற்றும் நல்லோய்! கோபத்தினாலும், காமத்தினாலும் என்னை திகைக்க வைக்கிறாய். இதுநாள்வரை அப்படிச் செய்தது போதாதோ? உன்னையே நம்பும் என்னை மற்றை குறைகளிலும் மற்றை வாழ்க்கை இன்னல்களினாலும் இன்னலுற வைத்தது போதாதா எந்தையே!

பாடல் 67

புல்லள வாயினும் ஈயார்தம் வாயில் புகுந்துபுகழ்ச் சொல்லள வாநின் றிரப்போர் இரக்கநற் சொன்னங்களைக் கல்லள வாத்தரு கின்றோர்தம் பாலுங் கருதிச்சென்றோர் நெல்லள வாயினும் கேளேன்நின் பாலன்றி நின்மலனே

ஐம்மல நீத்த சங்கரனே! புல்முனை அளவுகூட ஈயாச் செல்வர்தமை நம்பி என் இயலாமையைச் சொல்லமாட்டேன். பொன், பணங்களை இம்மியளவு கூட ஈயாது தருக்கும் செல்வந்தரிடம் சென்றுகூட நொல்லின்முனை அளவு கூட கேட்கமாட்டேன்

பாடல் 68

பிறைசூழ்ந்த வேணி முடிக்கனி யேஎம் பெருஞ்செல்வமே கறைசூழ்ந்த கண்டத்தெம் கற்பக மேறுதற் கடகரும்பே மறைசூழ்ந்த மன்றொளிர் மாமணி யேஎன் மனமுழுதும் குறைசூழ்ந்து கொண்டதென் செய்கேன் அகற்றக் குறித்தருளே

பிறைசூடிய வேணிக் கடவுளே! எம் அருட்செல்வமே விஷக்கறை தாங்கியவனே! அருட் கற்பகத்தாயே! நுதற்கண் பெற்றக் கரும்பே! மறைகள் போற்றும் பொன்னம்பலத்து முதல்வனே! என்தன் மனமுழுதும் குறைகளே நிரம்பி வழிகின்றது! என்ன செய்வேன் ஐயனே?

பாடல் 69

கண்கட்டி ஆடும் பருவத்தி லேமுலை கண்டஒரு பெண்கட்டி யாள நீனைக்கின்ற ஓர்சிறு பிள்ளையைப்போல் எண்கட்டி யானுன் அருள்விழைந் தேன்சிவ னேஎன்நெஞ்சம் புண்கட்டி யாய்அலைக் கின்றது மண்கட்டிப் போலுதிர்ந்தே

சச்சிதானந்தசிவமே! கண்கட்டி ஆடுகின்ற சிறுபருவ ஆண்சிறுவன் மங்கைபருவமுடைய ஒருபெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு இன்பம் அனுபவிக்க நினைப்பது போல் எனது மனமோ புண் பட்டுக் கட்டியாகி உடைந்த புண்ணைப்போன்று துன்பம் முதிர் துன்புகுகின்றது. என்செய்கேன்?

பாடல் 70

மெய்விட வஞ்சக நெஞ்சால் படுந்துயர் வெந்நெருப்பில் நெய்விட வாறிந்த வாழ்க்கையின் வாதனை நேரிடதால் பொய்விட நெஞ்சமும் பொற்பதத் தையடீப் பொய்யனைநீ கைவிட டிபுநனை யேல்அருள் வாய்கரு ணைக்கடலே

கருணைக்கடலே! நானோ மெய் நெறிவிட்டுப் பொய் நெறிபுகுந்து வாழ்கின்றேன். அதனால் படுந்துயரம் அகலவில்லை. அந்தப்பொய் நெறிபுகுந்து அலைபடுந்துன்பம் கைவிட்டிடாத யான் கடவுளே! நெறிமாரிய வாழ்க்கையால் நெய்விட்டெரியும் நெருப்புபோல் நிலை குலைகின்றேன். அது கண்டு அருள்க.

பாடல் 71

அருடகட லேஅக் கடலமு தேஅவ் வமுதத்துற்ற தெருடகவை யேஅச் சுவைப்பய னேமறைச் சென்னிநின்ற பொருடபத மேஅப் பதத்தர சேநின் புகழ்நீனையா இருடகுண மாயை மனத்தே னையும்உவந் தேன்றுகொள்ளே

அருட்கடலே அக்கடலில் எழுந்த அருளமுதே! அந்த அமுதத்தின் பொருந்திய பக்குவச் சுவையே! அதன் பயனே! என் சென்னிமேல் வைத்த மெய்ப் பொருள் பதமே! அப்பதத்தை நல்கும் ராஜராஜனே! நினது அருட் புகழ் நினைந்து அடியேனையும் ஆட்கொண்டு அருள்க.

பாடல் 72

அண்டங்கண் டானும் அளந்தானும் காண்டற் கரியவநின் கண்டங்கண் டார்க்குஞ் சடைமேல் குறைந்த கலைமதியின் துண்டங்கண் டார்க்கும் பயமுள தோளவச் சூழ்ந்தடைந்தேன் தொண்டன்கண் டாள்பல தெண்டன்கண் டாய்நின் துணையடிக்கே

நான்முகனும் திருமாலும் காண்டற்கு அரியவனே நினது நீலகண்டத்தை கண்டவர்க்கும் செஞ்சடைமேல் கண்டவர்க்கும் குறையுளதோ? அதைத் தெரிந்து உன்னை வந்து அடுத்தேன் அதற்காக சாஷ்டாங்க வணக்கங்கள் பலப்பல.

பாடல் 73

தேட்டக்கண் டேர்மொழிப் பாகா உலகில் சிலர்குரங்கை ஆட்டக்கண் டேன்அன்றி அக்குரங் கால்அவர் ஆட்சேற்றும் கேட்டுக்கண் டேனிலை நானேழை நெஞ்சக் கிழக்குரங்கால் வேட்டுக்கொண் டாடுகின் றேன் இது சான்ற வியப்புடைத்தே

தேனினும் இனிய கருனை மொழிகளைப் பொழிகின்ற உமையாள் பங்கனே! உலகிடை குரங்காட்டக் கண்டுள்ளேன், ஆனால் என் மனக்குரங்கு என்னை ஆடவைத்து அவலத்தைத் தருகின்றது. இதுவியப்பினும் வியப்பு. அதனைக் கண்டு இரங்கியருள்க.

பாடல் 74

போகங்கொண் டார்த்த அருளார் அமுதப் புணர்முலையைப் பாகங்கொண் டார்த்த பரம்பொரு ளேநின் பதநினையா வேகங்கொண் டார்த்த மனத்தால்தீவ் வேழை மெலிந்துமிகச் சோகங்கொண் டார்த்துநீர் கின்றேன் அருளத் தொடங்குகவே

பேரின்ப போக போக போக்கியத்தை ஈந்தருளும் உமையவள் பங்கனே! நினது திருவடி நினையாத உலகியல் போகத்தால் வீண்படுகின்றேன். அத்துடன் சோகத்தால் அழுகின்றேன் அதுகருதி கருணை செய்தருள்க.

பாடல் 75

இன்றல வேநெடு நாளாக ஏழைக் கெதிர்த்ததுன்பம் ஒன்றல வேபல எண்ணில வேஉற் றுரைத்ததயல் மன்றல வேபிறர் நன்றல வேயென வந்தகயக் கன்றல வேபசங் கன்றடி யேன்றனைக் காத்தருளே

இன்று அல்ல, பல நாளாக எனக்கு அடுத்த சோகம்சொல்லும் தரமுடையதல்ல. அவற்றை பிறர் மன்றினுக்கு எடுத்துச் சென்று இயம்பிடேன். அத்தகைய நான் யானைக் கன்று எனக் கருதேல் பசுங்கன்று எனக்கருதியருள்க.

பாடல் 76

படிபட்ட மாயையின் பாற்பட்ட சாலப் பரப்பிற்பட்டே மடிபட்ட வாழ்க்கையின் மேற்பட்ட துன்ப விசாரத்தினால் அடிபட்ட நானுனக் காடபட்டும் இன்னும் அலைதல்நன்றோ பிடிபட்ட நேரிடைப் பெண்பட்ட பாகப் பெருந்தகையே

பிடியளவுகூட இல்லாத பெருமை மிகுமின்னல்
இடையுடை உமையாள்பங்க! இம்மாயா விசாரத்தினால்
இழிபடுகின்றேன். நானோ முன்னமே உன் தனக்கு
ஆட்பட்டவன். அது நினைவில்லையோ? நினைவு
கூர்ந்தருள்க.

பாடல் 77 /

உடையாய்என் விண்ணப்பம் ஒன்றுண்டு கேட்டருள் உன்னடிச்சீர்
தடையாதும் கீன்றிப் புகல்வதல் லால்இச் சகத்திடநான்
நடையால் சிறுமைகொண் டந்தோ பிறரை நவின்றவர்பால்
அடையா மையுநெஞ் சுடையாமையுந்தந் தருளுகவே

அருளாளனே! விண்ணப்பம் ஒன்று கேட்டருள்க! எனது
தாக்கம் தடைமுதலியவைகளை அடுத்தவர்க்கு எடுத்துரைக்க
அண்ணலே திருமுன்பு அடுத்திட்டேன். ஆதலின் துன்ப
விசாரத்தை உடைய எனது நெஞ்சைக் காத்தருள்க.

பாடல் 78

தஞ்சமென் றேநின்ற நாயேன் குறையைத் தவிர்உனக்கோர்
பஞ்சமின் றேஉல கெல்லாநின் சீரருட பாங்குண்டாய்
எஞ்சநின் றேற்குனை யல்லால் துணைபிறி தில்லைஇது
வஞ்சமன் றேநின் பதங்காண்க முக்கண் மணிச்சுடரே

முக்கண்ணனே! சுடர்மணியே! தஞ்சம் என்று உனைச்
சார்ந்தனன் எனது குறைகளை தவிர்த்தருள்க! குறைகளைத்
தவிர்ப்பதில் உனக்கு யாது பஞ்சம்? எல்லா உலகும் உனது
அருட்சீரினால் இயங்குவது உண்மையல்லவா? ஆதலின்
குறைகண்டறிக! நிறை நிலை தந்தருள்க.

பாடல் 79

பொறுத்தாலும் நான்செயும் குற்றங்கள் யாவும் பொறாதெனைந்
ஒறுத்தாலும் நன்றினிக் கைவிடடி டேல்என் னுடையவன்ந்
வெறுத்தாலும் வேறிலை வேற்றோர் கிடத்தை விரும்பிஎன்னை
அறுத்தாலுஞ் சென்றிட மாட்டேன் எனக்குன் அருளிடமே

என்னையுடையானே! பொறுத்தாலும் நீயே!
வெறுத்தாலும் நீயே! ஒறுத்தாலும் நீயே! என்னை வேறிடம்
செல் என்று தடுத்தாலும் நீயே! ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்!
உன்னை விட்டு எங்கும் ஓடிவிடமாட்டேன்.

பாடல் 80

சேல்வரும் ஏர்விழி மங்கைபங் காஎன் சிறுமைகண்டால்
மேல்வரு நீவரத் தாழ்த்தாலும் உன்றன் வியன்அருடபொற்
கால்வரு மேனினங் கன்றழத் தாய்ப்பசுக் காணின்மடிப்
பால்வரு மேமுலைப் பால்வரு மேபெற்ற பாவைக்குமே

மீன் அனைய அழகுடைய கண்கள் விளங்கும் அம்மை
பங்கனே! நீ வரத் தாழ்த்தாலும் என் குறையகல நின்
திருவடிகள் முன்வந்திடுமே. இளம் பசுங்கன்று அழக் காணும்
பசுவின் மடி சுரக்காமல் இருப்பது உண்டோ?

பாடல் 81

வன்பட்ட கூடலில் வான்பட்ட வையை வரம்பிடநின்
பொன்பட்ட மேனியில் புண்பட்ட போதில் புவிநடையாம்
துன்பட்ட வீரர்அந் தோவாத வுரர்தம் தூயநெஞ்சம்
என்பட்ட தோகின்று கேட்டஎன் நெஞ்சம் கிடிபட்டதே

இறையவனே கூடலையம்பதியில் வைகை கறையடைக்கும் அந்தநாளில் அதனை சரிவர நீ செய்யவில்லை என்று பாண்டியன் பிரம்பினால் ஒங்கியடிக்க அதுகேட்டுத் துன்பத் தொடக்கு களை விடுத்த மணிவாசகம் மனம் என்னபாடுபட்டதோ? இன்றுகேட்ட என் நெஞ்சுகூட இழந்து போகின்றதே.

பாடல் 82

நீர்சிந்தும் கண்ணும் நிலைசிந்தும் நெஞ்சமும் நீண்டையில் சீர்சிந்து வாழ்க்கையும் தேன்சிந்தி வாடிய செம்மலர்போல் கூர்சிந்து புந்தியும் கொண்டுநீன் றேன்உட குறைசிந்தும்வா றோர்சிந்து போலருள் நோர்சிந்தன் ஏத்தும் உடையவனே

திருமால் ஏத்தும் திருவுடையாளனே! நீர் பொழிகின்ற கண்ணுடனும் நிலைகுலைகின்ற நெஞ்சுடனும் சீர்சிந்துகின்ற சிறுமை வாழ்கையிலும் அகப்பட்டுக் கொண்டு அலைவுபடுகின்றேன் அந்தகுறைகளை சிந்திட சீரருள் செய்க.

பாடல் 83

கொடிகொண்ட ஏற்றின் நடையும் சடையும் குளிர்முகமும் துடிக்கொண்ட கையும் பொடிகொண்ட மேனியும் தோலுடையும் மிகக்கொண்ட பாகமும் பேரருள் நோக்கமும் பெய்கழலும் குடிகொண்ட நன்மனம் என்மனம் போற்குறை கொள்வதின்றே

வள்ளலே! விடைக் கொடி ஏந்தும் வெற்றி நடையும், குளிர்சடையும், அண் ஒளிவீசும் அழகு முகமும் உடுக்கை ஏந்திய கரமும், நீறு பூசிய நிமலத் திருமேனியும், புலித்தோல் ஆடையும் உமை ஒரு பாகம் கொண்ட உலகக் காட்சியும் ஆடும் நோக்கமும் மழுமுத்திரையும் கண்ட மனம் பொன்மனம் ஆவது உறுதியுப்பா?

பாடல் 84

விதிக்கும் பதிக்கும் பதிநதி ஆர்மதி வேணிப்பதி திதிக்கும் பதிக்கும் பதிமேற் கதிக்குந் திகழ்பதிவான், துதிக்கும் பதிக்கும் பதிஒங்கு மாபதி சொற்கடந்த பதிக்கும் பதிசிற் பதியெய் பதிநம் பசுபதியே

பசுபதியே! நான்முகனும், திருமாலும், உருத்திரனும், மகேஸ்வரனும், சதாசிவபதியும் துதிக்கும் சிவபெருமானே! எல்லார்க்கும் மேலான பதியே! என் கீழ்மைகளை எண்ணுக.

பாடல் 85

எனையடைந் தாழ்த்திய துன்பச் சுமையை இறக்கெனவே நினையடைந் தேன்அடி நாயேற் கருள நினைதிகண்டாய் வினையடைந் தேமன வீறுடைந் தேநின்று வேற்றவர்தம் மனையடைந் தேமனம் வாடல்உன் தொண்டர் மரபல்லவே.

இறையவனே! என்னைச் சேர்ந்து அழுந்திய துன்ப பாரமெல்லாம் இறக்கியருள்க என எண்ணிச் சரணடைந்தேன்! தீ வினை வயப்பட்டு மன உறுதி குலைந்து மற்றவர் தம் இல்லம் அடைந்து மனம் வாடிடல் நின் அடியவர் மரபல்லவே. ஆதலின் அதுகண்டு இரங்கியருள்க.

பாடல் 86

வனம்போய் வருவது போலேவன் செல்வர் மனையிடத்தே தினம்போய் வருமிச் சிறியேன் சிறுமைச் செயலதுபோய்ச் சினம்போய்க் கொடும்பகைக் காமமும் போய்நின் திறநிகழ்த்தா இனம்போய்க் கொடிய மனம்போய் இருப்பதென் றென்னரசே

எனது அருளரசே!கானகத்துச் சென்று மீள்வதுபோல செல்வந்தர் தம் மனை அடைந்து மீள்வது அன்று சிறுமையகன்று மீள்வது அன்று .சிறுமை நெறியகன்று சினம் கண்டு கொள்ளாமையும் பகைமை காமம் அகன்று நின்னைத் துதி செய்யாது இருக்கின்ற கொடிய மனம்அகன்று நிற்பது என்றோ?

பாடல் 87

பெற்றா ளனையநீன் குற்றவேல் செய்து பிழைக்கறியாச் சிற்றாள் பலரினும் சிற்றா ளெனுமன் சிறுமைதவிர்த் துற்றாள் சிலவளின் மற்றார் துணைஎனக் குன்மலப் பொற்றாள் அருடபுகழ்க் கற்றாய்ந்து பாடப் புரிந்தருளே

பெற்றவளை ஒத்த நின் பணிவிடை செய்து பிழைக்க அறியாத சிற்றாளினும் சிற்றாள் யான்.எனது சிறுமைகளைத் தவிர்த்துக் கொடுத்தல் உனது தகவில்லை.எனின் மற்றவர் யார் இந்த ஏழைப் பணியாளனுக்கு உதவப் போகிறார்கள்.ஆதலின் நினது பொற்றாளை புகழ்ந்து பாடும் பணியே பணியாய் அருள்க.

பாடல் 88

அந்நாளை யாதுநஞ் சேற்றயன் மால்மனை யாதியர்தம் பொன் னானைக் காத்த அருடகட லேபிறர் புன்மனைபோய அந்நாளை யாவகை என்னானைக் காத்தருள் ஏழைக்குநீன் தன்னானை ஐயநீன் தாளானை வேறு சரணில்லையே.

பின்னாடையாமல் முன்னொருகாலத்தில் தேவர்கள் தம் மகளிர் மங்கல நாண் விளங்கி சிறக்க கடல் நஞ்சு உண்டவனே?புன் மனையில் சென்று இந்த நாயடியேன் துன்புறாது அருள்க, காத்தருள வேண்டும் என ஆணையிட்டு முறையிடுகின்றேன் அதுநினது , திருவடி ஆணை. எனக்கு வேறு புகலிடமில்லையே.

பாடல் 89

பவசாத னம்பெறும் பாதகர் மேவுமீப் பாரிடைநல் சிவசாத னத்தரை ஏன்படைத் தாய்அத் திருவினிகள் அவசாத னங்களைக் கண்டிவ ருள்ளம் அழுங்கஎன்றோ கசவா தனமெனக் கைம்மா னுரியைக் களித்தவனே

யானை உரித்து போர்த்திக் கொண்டு சுத்தமாயை என்னும் மானைத் தாங்கியவனே! பாதகம் செய்யும் வேதனையாளர்கள் உலகில் ஏன் எம்மை படைத்திட்டாய்!சிவ சாதனம் புரியும் எம் போன்றவர் நெஞ்சம் வருந்தி நிலைகுலையலாம் அன்றோ!

பாடல் 90

நான்செய்த புண்ணிய மியாதோ சிவாய நமஎனவே ஊன்செய்த நாவைக்கொண் டோதப்பெற் றேன்எனை ஒப்பவரார் வான்செய்த நான்முகத் தோனும் திருநெடு மாலுமற்றைத் தேன்செய்த கற்பகத் தேவனும் தேவருஞ் செய்யரிதே

நான் செய்த நற்புண்ணியம் யாதோ? அது சொல்லும் தரமன்று. என்புன் புலால் நாவினைக் கொண்டு சிவாயநம சிவாயநம எனச் சொல்லக் கருதினேன். என்னை ஒப்பார் யாருமில்லர். நான்முகனும் நாரணனும் தேவாதித் தேவர்களும் இந்தப் பாக்கியத்தை அடைந்திட இயலாது.

பாடல் 91

உற்றா மினுமறைக் கோர்வரி யோய்எனை உற்றுப் பெற்ற நற்றா மினுமீனியானேநீன் நல்லருள் நல்கில்என்னை விற்றா மினுங்கொள வேண்டுநீன் றேன்என் விருப்பறிந்தும் சற்றா மினும்இரங் காநோநீன் சித்தம் தயாநிதியே.

தயாநிதியே! மறைகள் ஆகமங்களால் இனியவன் என்றும் பெற்ற நற்றாயினும் நல்லவன் என்றும் போற்றுவது உன்னைத்தான் அப்படி இருக்க என்னை விறறாயினும் அடிமையாக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதற்கு நின்சித்தம் இரங்காதோ?

பாடல் 92

வான்மா றினுமொழி மாறாத மாறன் மனங்கனிக்கக்
கான்மாறி யாடிய கற்பக மேநீன் கருணையன்மேல்
தான்மா றினும்விட்டு நான்மாறி டேன்பெற்ற தாய்க்குமுலைப்
பான்மாறி னும்பிள்ளை பான்மாறு மோஅதில் பல்லிடுமே

வான மழை மாறினும் தான் மொழிமாறாத தலைமை உடையவன் பாண்டியன். அவனது அன்பின் வேண்டுகோளுக்காக வலது கால் தூக்கி மாறியாடியருளிய தெய்வ கற்பகமே! என்மீது கருணைசெய்திட நீ மாறினாலும் நான் நிற்பால் வேண்டுதல் மாறிடமாட்டேன். எப்படி என்றால் தாய்க்கு பால் சுரப்பது போனாலும் அவள் அரியமுலையில் பல்வைத்து சுவைப்பது சிசுவுக்கு இயல்பு.

பாடல் 93

அன்பரி தாமனத் தேழையன் யான்துய ரால் மெலிந்தே
இன்பரி தாமிச் சிறுநடை வாழ்க்கையில் ஏங்குகின்றேன்
என்பரி தாப நிலைநீ அறிந்தும் இரங்கிலையேல்
வன்பரி தாந்தன் அருடகட லேஎன்ன வாழ்வெனக்கே

அருட்கடலே அரிதான அன்பு சிறிதுடையேன். ஏழையேன் பெரிதான துயரால் துவள்கின்றேன். அதனால் உலகச் சிறுநடையில் அகப் பட்டு சிறுமையடைகின்றேன். அத்தகைய எனது பரிதாபம் கண்டு அருள்க. அப்படி நீ செய்யாவிடின் என்ன வாழ்வு எனக்கு வேண்டப்படுவது?.

பாடல் 94

மைகண்ட கண்டமும் மான்கண்ட வாமமும் வைத்தருளில்
கைகண்ட நீஎங்கும் கண்கண்ட தெய்வம் கருதிலென்றே
மெய்கண்ட நான்மற்றைப் பொய்கண்ட தெய்வங்கள் மேவுவனோ
நெய்கண்ட ஊண்விட்டு நீர்கண்ட கூழுக்கென் நேடுவதே

நீல கண்டமும் உமை ஒருபாகமும் ஏற்றருளிய நீயே கண்கண்ட தெய்வம் எனக் கருதிப் போற்றுகின்றேன். அத்தகு உண்மையை உணர்ந்த நான் பொய்யுடை தெய்வங்களைப் போற்றுவேனோ? நெய் கலந்த(சர்க்கரைப்)பொங்கலை விட்டு நீர்கலந்த புளித்த கூழினை யார் விரும்புவர்?

பாடல் 95

வேணிக்கு மேலொரு வேணி வைத் தோய்முன் விரும்பிஒரு
மாணிக்கு வேதம் வகுத்தே கிழிஒன்று வாங்கித்தந்த
காணிக்குத் தானரைக் காணிமட டாயினும் காட்டுகண்டாய்
பாணிக்குமோ தரும் பாணி வன் தேற்றவர் பான்மைகண்டே

செஞ்சடைமேல் கங்கை தாங்கியவனே! முன்பு ஏழை மறையவனுக்காக கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டு என்று ஒதி பொற்கிழி வாங்கித் தந்தவனே! நான் கேட்பது பெரியது கூட இல்லை. அணுத்துனை அளவேனும் அருள் புரிக றியனே.

பாடல் 96

மறைக்கொளித் தாய்நெடு மாற்கொளித் தாய்திசை மாமுகங்கொள்
கிறைக்கொளித் தாய்திங் கதிலோர் பழியிலை என்றன்மனக்
குறைக்கொளித் தாலும் குறைநீர்த் தருளெனக் கூவிடும்என்
முறைக்கொளித் தாலும் அரசேநீன் பால்பழி மூடிடுமே.

நான்கு வேதங்களுக்கும் ஒளித்தாய். அரி அயனுக்கும் ஒளித்தாய். அதனால் பழியாதுமில்லை. ஆனால் என் மன மாசுகளுக்காக ஒளித்தாலும் அவற்றை எல்லாம் தீரும் எனக் கூவிக் கதறிடும் என் முறையீட்டுக் கொளித்தால் உன்மீது உலகம் பழி சொல்லும்.

பாடல் 97

முன்மழை வேண்டும் பருவப் பயிர்வெயில் மூடிக்கெட்ட பின்மழை பேய்ந்தென்ன பேறுகண் டாய்அந்தப் பெற்றியைப்போல் நின்மழை போற்கொடை இன்றன்றி மூப்பு நெருங்கியக்கால் பொன்மழை பேய்ந்தென்ன கன்மழை பேய்ந்தென்ன பூரணனே

இளமைக் காலத்தில் நின் அருட்கொடையை ஈந்திட்டால் பயன் உண்டு அதனை விடுத்து முதுமைக் காலத்தில் அளித்தால், அது பயிருக்கு மழை வேண்டும் பருவத்தில் முன் மழை பெய்வதன்றி பின் மழை பெய்து என்ன பயன் கண்டாய்?

பாடல் 98

நீளா தரவுகொண் டென்குறை யாவும் நிகழ்த்தவும்நீ கேளா தவன்ன வாளா இருக்கின்ற கேண்மைஎன்னோ சூளாத முக்கண் மணியே விடேல்உனைச் சூழ்ந்தஎன்னை ஆளாகக் கொள்ளினும் மீளா நரகத் தழுத்தினுமே.

நின் ஆதரவுப் பெருகப் பாபெடும் என் குறைகள் யாற்றறையும் நின் பால் கூறிய போதும் அஃதொன்றும் கேளாதவர்போல் இருக்கின்றாய்! அத்தகைய என்னை நரகத்து அழுத்தினாலும் சரி அடிமையாகக் கொண்டாலும் சரி கைவிடாமல் மட்டும் காப்பாற்றியருள்க!

பாடல் 99

வளங்கன்று மாவனத் தீன்றதன் தாயின்றி வாடுகின்ற இளங்கன்று போல்சிறு வாழ்க்கையில் நின்அருள் இன்றிஅந்தோ உளங்கன்று நான்செய்வ தென்னே கருணை உதவுகண்டாய் களங்கன்று பேரருட காரென்று கூறும் களத்தவனே

நீலகண்டத்தை அருட்கண்டம் என அன்பர்கள் போற்றுகின்றனர். ஒருவளமையான கன்று ஈன்றெடுத்த தாய்ப் பசு காணாமல் வனத்திடை வாடுதல் போல் நான் உலகியல் வருத்தம் சூழ வாடுகின்றேன். ஆதலின் குறையகல அருள வேண்டும் ஐயனே!

பாடல் 100

காற்றுக்கு மேல்விட்ட பஞ்சாசி உள்ளம் கறங்கச்சென்றே சோற்றுக்கு மேற்கதி இன்றென வேற்றகந் தோறும்உண்போர் தூற்றுக்கு மேல்பெருந் தூறிலை ஆங்கென் துயரமெனும் சேற்றுக்கு மேல்பெருந் சேறிலை காண்அருட செவ்வண்ணனே

காற்றில் பறக்கும் பஞ்சினைப் போல உள்ளம் சுழல வேற்று மனைகள் தோறும் சோறே சுகம் எனக் கருதிச் சுழலுகின்றேன். அவர்களோ ஏசுவும் பேசுவும் செய்வதனையும் ஏற்று வாழ்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட என் துயரச் சேற்றினுக்குமேல் சேறில்லை. எனவே அதனின்றி அகற்றிட அருள் புரிக ஐயனே!

பாடல் 101

அந்தோ துயரில் சுழன்றாடும் ஏழை அவலநெஞ்சம் சிந்தோத நீரில் சுழியோ இளையவர் செங்கைதொட்ட பந்தோ சிறுவர்தம் பம்பர மோகொட்டும் பஞ்சகொலோ வந்தோ ஞாலும் துரும்போஎன் சொல்வதெம் மாமணியே

மாமணியே! ஐயகோ! உலகத் துன்பவிசாரத்தால் சுழலும் என் நெஞ்சம் ஓடும் நீரின் சுழியோ! இளைஞர் ஆடும் பந்தோ? சிறுவர்கள் ஆடும் பம்பரமோ? கொட்டை நீக்கும் பஞ்சுதானோ? அல்லது பறந்து வீண்படும் துரும்போ? என்னென்று சொல்வேன்.

பாடல் 102

பொன்வசு மோபெண்க ளின்வசு மோகடற் புவசமோ
மின்வசு மோஎனும் மெய்வசு மோஎன் விதிவசமோ
தன்வசு மோமலந் தன்வசு மோஎன் சவலைநெஞ்சம்
என்வசு மோஇல்லை நின்வசம் நான்எனை ஏன்றுகொள்ளே

பொன்னாசை பக்கமோ? பெண்ணாசை பக்கமோ?
மண்ணாசை பக்கமோ? மின்னலைப் போல் மறையும் என்
உடல் வசமோ? என்விதி வசமோ? ஆன்மாவின் வசமோ?
அல்லது ஐந்து மலத்தின் வசமோ? சவலை நெஞ்சகம்
என்வசமில்லை. நின் வசம் நான் வந்து நிற்கின்றேன். ஏற்றுக்
கொள்க எந்தையே.

பாடல் 103

நானடங் காதொரு நாட்செயும் குற்ற நடக்கைஎல்லாம்
வானடங் காதிந்த மண்ணடங் காது மதிக்குமண்டம்
தானடங் காதெங்குந் தானடங் காதெனத் தானறிந்தும்
மானடங் காட்டு மணிஎனை ஆண்டது மானியப்பே

நான் அடங்கப்பிடாரி ஆகிப் படுகின்ற குற்றம் எல்லாம்
கருதப் போனால் இந்த வானம் அடங்காது. மண்
அடங்காது என்பதனை அறிந்தும் கண்மணியே என்னையும்
போய் அடிமையாக ஆக்கிக் கொண்டது பேராச்சரியமே யாகும்.

பாடல் 104

பாம்பா மினும் உண்ப் பால்கொடுப் பார்வளர்ப் பார்மனைப்பால்
வேம்பாமி னும்வெட்டல் செய்யார் வளர்த்த வெருட்சிக்கடாத்
தாம்பா மினும் ஒரு தாம்பாமி னுங்கொடு தாம்பின்செல்வார்
தேம்பாய் மலர்க்குழற் காம்பாக என்னையும் சேர்த்துக்கொள்ளே

உலகினர் பாம்பினை வளர்த்துப் பால் கொடுப்பார்!
மனைக்குத் தகுதியில்லாத வேம்பு மரமாயினும் வெட்டல்
செய்யார்! வளர்ந்த வெருட்சி ஆட்டுக்கடா தம் மேல் பாயினும்
அதனை கட்டி இட்டுவர ஒரு கயிறு எடுத்தேனும்
செல்வர், அப்படியாதும் நீ செய்யாவிட்டால் மாலையின்
காம்பாக உதிர்வது கருதி அருள்க! கருணையங்கடலே.

பாடல் 105

நெருப்புக்கு முட்டையும் கூழ்க்கிட உப்பையும் நேடிச்செல்வோர்
பருப்புக்கு நெய்யும்ஒண் பாலுக்கு வாழைப் பழமுங்கொள்ளத்
தெருப்புக்கு வாரொடு சேர்கிலன் னாம்கிச் சிறுநடையாம்
கீருப்புக்கு வேண்டிய நான்சிவ யோகர்பின் எய்திலென்னே

எம்பெருமானே! நெருப்பு விராட்டியும் கூழுக்கு உப்பும்
இல்லாத ஏழை எளியவர்கள் பருப்புக்கும் பசும்பாலுக்கும்
வாழைப்பழத்திற்கும் எப்படி ஆசைபடமுடியும்? ஆதலின்
அவர்பின் செல்லும் அலைவுடைய நான் சிவயோக சீலர்கள்
பின் சென்றால் என்னே பெறமுடியும்?

பாடல் 106

எம்மத மாட்டு மரியோய்என் பானி இடும்பைநெஞ்சை
மும்மத யானையின் காலிட டிறினும் மொய்அனற்கண்
விம்மத மாக்கினும் வெட்டினும் நன்றுன்னை விட்டதன்
வெம்மத நீங்கலென சம்மதங் காண்எவ் விதத்தினுமே

வேதாந்த, சித்தாந்த, யோகாந்த, நாதாந்த போதாந்த கலாந்த மதவாதிகளாலும் காண்டற்கரிய கடவுளே! எனது துன்பமே தோற்றுவிக்கும் நெஞ்சை யானைகாலில் இடரவேண்டும் நெருப்புப் பட்டுத் தகிக்க வேண்டும். வெட்டிக் கூறாக்கி வீசி எறிய வேண்டும் அப்படி செய்வது எனக்கு சம்மதமே! காரணம் காம வெகுளி மயக்கம் தீருமோ என்றுதான்.

பாடல் 107

கல்லாத புத்தியும் அந்தோநின் தாளில் கணப்பொழுதும் நில்லாத நெஞ்சமும் பொல்லாத மாயையும் நீன்மதமும் கொல்லாமல் கொன்றெனைத் தின்னாமல் தின்கின்ற கொள்கையைநீங் கெல்லாம் அறிந்த உனக்கெளி யேனின் நிசைப்பதென்னே

யாவும் தெரிந்தவனே! கல்லாத புத்தியும் நின் திருவடியில் நொடிப் பொழுதும் நில்லாதமனமும் பொல்லாத கொடுமாயையும் நீள் செருக்கும் என்னைச் சூழ்ந்து கொல்லாமல் கொல்கின்றது. அது என்னைத் தின்னாமல் தின்கின்றது. இவை யாவும் நீ உணர்ந்திருந்தும் எனக் கருள கருதுதியேல் என்ன குறையும்?

பாடல் 108

தெய்வழி ஓடும் மனத்தேனுக் குன்றன் திருவுளந்தான் இவ்வழி ஏகென் றிருவழிக் குள்விட்ட தெய்வழியோ அவ்வழி யேவழி செவ்வழி பாடநின் றாடுகின்றறோய் வெவ்வழி நீர்ப்புகைக் கென்னே செயல்கிவ் வியனிலத்தே

செவ்வழி என்னும் இசைபாட அதற்கு ஆனந்தப் பட்டு ஆடுபவனே! இந்த நல்ல வழி என்று நீ விட்டவழியோ? இரண்டு வழியாகி விட்டது எப்படியோ? ஆனாலும் தெப்பக் கட்டைக்கு என்ன சுதந்திரம் உள்ளது? ஓடும் வழி அது ஓட வேண்டியது தானே. அப்படி நின் வழி செல்லாமல் நிலை தடுமாறுகின்றதே.

பாடல் 109

கண்ணார் நுதற்செங் கரும்பேநின் பொன்னருட கான்மலரை எண்ணாத பாவிநீங் கேன்பிறந் தேன்றினை ஏத்துகின்றோர் உண்ணாத ஊனும் உடுக்கா உடையும் உணர்ச்சிசற்றும் நண்ணாத நெஞ்சமும் கொண்டுல கோர்முன்னர் நானுறவே

முக்கண் உடைய செங்கரும்பே! நினது பொன்னடிகளை எண்ணி ஏற்றம் பெறா நாய் ஏன் பிறந்தேன்? நின்னை வாழ்த்துகின்றவர் உண்ணாத உணவு ஏற்கின்றேன். உடுக்காத உடை அணிகின்றேன். உணர்ச்சி சற்றும் இல்லாது உலகர் முன் நாணமற்று நடையிடுகின்றேன்! என்செய்வேன்.

பாடல் 110

அம்மா வயிற்றெரிக் காற்றேன் எனநின் றழுதலறச் சும்மாஅச் சேய்முகந் தாய்பார்த்திருக்கத் துணிவன்கொலோ இம்மா நிலத்தழு தேற்றாமி னுந்தந் திடுவன்முக்கண் எம்மான்நீங் கேழை அழுமுகம் பார்த்தும் இரங்கிலையே

மூன்று கண்களை உடையவனே! வயிறு பசிக்குதே என்று சேய் அழுது அலற தாய் சும்மா பார்த்துப் பேசாமல் இருப்பாளா? இந்த பூமண்டலத்தில் பிச்சை சோறு இரந்தேனும் தந்திடுவாளே! அத்தகைய ஏழை முகம் பார்த்தும் நீ இன்னும் இரங்கவில்லையே.

பாடல் 111

ஓயாக் கருணை முகிலே நுதற்கண் ஒருவநீன்பால்
தோயாக் கொடியவெந் நெஞ்சத்தை நான்கு சொல்லைச்சொல்லி
வாயால் சுடினுந் தெரிந்தில தேனினி வல்வடவைத்
தீயால் சுடினுமென் அந்தோ சிறிதுந் தெரிவதன்றே

கருணை நீங்கா கரிய மேகமே! நெற்றிக்கண்ணவனே!
நின் திருவடியில் ஒன்று பட்டு நிற்காத எனது கொடிய
நெஞ்சினை நெருப்பால் சுட்டு பொசுக்கினாலும்
தெரியமாட்டேன் என்கிறதே! அத்தகைய கடின நெஞ்சத்தை
வடமுகாக்கினி தீயால் சுட்டாலும் திருந்தப் போகிறதா? அது
தான் இல்லை.

பாடல் 112

மாலறி யான்மல ரோன்அறி யான்மக வான்அறியான்
காலறி யான்மற்றை வானோர் கனவினுங் கண்டறியார்
சேரறி யாவிழி மங்கைபங் காநின் திறத்தைமறை
நாலறி யாளனில் நானறி வேன்னல் நானுடைத்தே

உமை ஒரு பாகனே! நினது அருள் திறத்தினை
திருமால் அறியவில்லை. நான்முகனும்
அறியவில்லை, இந்திரனும் அறியவில்லை, வருணனும்
அறியவில்லை மற்றை வானவர்கள் கனவில் கூட
கண்டறியமுடியவில்லை. நான்கு வேதங்களும் கண்டறிய
இயலவில்லை. அப்படியிருக்க என்னால் அறியமுடியும் என
இறுமாந்து இருக்கின்றேன். அது வெட்கக் கேடு அல்லவா?

பாடல் 113

ஆறிட்ட வேணியும் ஆட்டிட்ட பாதமும் அம்மைஒரு
கூறிட்ட பாகமும் கோத்திட்ட கொன்றையும் கோலமிக்க
நீறிட்ட மேனியும் நான்காணும் நாள்என் நிலைத்தலைமேல்
ஏறிட்ட கைகள்கண் பாணவப் பேய்கள் கிறங்கிடுமே

ஆண்டவனே! கங்கை தாங்கிய சடையும்,
ஆனந்தக்கூத்திடும் திருவடியும் உமையொரு பாகமும்
கோத்து குதுகலிக்கக் கட்டிய கொன்றை மலரும் எழில்மிக்க
நீறு பூசிய திருமேனியும் நான் கண்டு என் தலைமேல் குவித்த
கைகளோடு வணங்கி நின்றால் என்னைப் பிடித்த ஆணவப்
பேய்கள் இறங்கி ஓட்டம் பிடிக்குமே!

பாடல் 114

அல்லுண்ட கண்டத் தரசேநின் சீர்த்தி அமுதமுண்டோர்
கொல்லண்ட தேவர்தங் கோளுண்ட சீரையும் கூழுண்பரோ
சொல்லுண்ட விமினர் புல்லுண்ப ரோகின் கவைக்கண்டனும்
கல்லுண்ட பேர்கருங் கல்லுண்ப ரோகிக் கடலிடத்தே

நீலநிறமுடைய திருக் கழுத்துடையவரே! நினது திருப்
புகழ் என்னும் அமுதம் உண்ட அடியவர்கள் கொலை புலை
செய்து ஜீவிக்கும் சிறு தேவர்கள் பெருமை என்னும் காடிக்
கூழினை உண்பார்களோ? அரிய பெருமை உடைய நினது
மெய்ப் புகழினை கேட்டிட்ட அன்பர்கள் கருங்கற்களையா
உண்பர். இந்த ககனத்தே!

பாடல் 115

காரே எனுமணி கண்டத்தி னான்பொற் கழலையன்றி
யாரோ துணைநமக் கேழைநெஞ் சேகிங் கிருந்துகழு
நீரே எனினுந் தரற்கஞ்ச வாரொடு நீயுஞ்சென்று
சேரேல் கிறுகச் சிவாய நமனைச் சிந்தைசெய்யே

கரிய மணிகண்டனே! எனக்கு நின் திருவடிகளே துணை ஆகுமே யன்றி பின் யாரும் துணையாக மாட்டார் என கழு நீர் தரக்கூடக் கணக்குப் பார்ப்பவரோடு சென்று சேரேன். ஆனால் மன உறுதியோடு கெட்டியாகிட "சிவாயநம" என நின் திருமந்திரத்தை உச்சரிக்கத் தொடங்கி விட்டேன்! நடப்பது நடக்கட்டும்!

பாடல் 116

வலைப்பட்ட மாணை வாட்பட்ட கண்ணியர் மையலென்னும் புலைப்பட்ட பேய்க்கு விலைப்பட்ட நான்மதி போய்ப்புலம்ப விலைப்பட்ட கீம்மனம் அந்தோகீவ் வேழைக்கென் றெங்கிருந்து தலைப்பட்ட தோகிதற் கென்செய்கு வேன்முக்கட சங்கரனே

முக்கண் சங்கரனே! வாள் என்னும் கண்ணையுடைய மகளீர் மையல் பேய்க்கு அகப் பட்டு நான் மதியிழந்தேன். அத்துடன் கதி இழந்தேன்! காம வெகுளி மயக்க வியாபாரிகளுக்கு விலைப் பட்டுப் போன எனக்கு எங்கிருந்து தான் கீழ் மனச் சிநேகிதன் கிடைத்தானோ தெரியவில்லையே?

பாடல் 117

குருந்தாமென் சோக மனமான பிள்ளைக் குரங்குக்கிங்கே வருந்தா னவமென்னு மானிடப் பேயொன்று மாத்திரமோ பெருந்தா மதமென் றிராக்கதப்ப பேயும் பிடித்ததெந்தாய் தீர்த்தா அதன்குதிப் பென்ஒரு வாய்கொண்டு செப்பரிதே

எமது அருட் தந்தையே! நல்லது கெட்டது தெரியாது வளர்ந்து வருகின்ற அரியாத சின்ன சிறுமையான என் மனம் ஆணவம் என்னும் பேயிடத்து அகப் பட்டுக் கொண்டது. அத்துடன் காம வெகுளி மயக்கம் என்னும்செருக்குடையவரிடமும் அகப் பட்டுக் கொண்டேன். அவைகள் போடும் குதியாளத்தை என் வாய் கொண்டுச் சொல்லமுடியவில்லையே!

பாடல் 118

பெண்மணி பாகப் பெருமணி யேஅருட பெற்றிகொண்ட விண்மணி யான விழிமணி யேஎன் விருப்புறுநல் கண்மணி நோர்கட வண்மணி யேஒரு கால்மணியைத் தின்மணிக் கூடலில் விற்றோங்கு தெய்வ சிகாமணியே

உமை பெண்மணியை ஒருபாகம் கொண்டவனே! கருணைக் கண்மணியே! எனது ஜீவகாருண்ய சீலம் சிறக்க சிந்தித்திடும் சீர்மணியே! உயர் கடவுளான பரசிவமணியே! ஒருகாலத்தில் மதுரையில் மாணிக்கம் பெற்ற மாமணியே! தெய்வசிகாமணியே! அடியேன் உன் அடைக்கலமே!

பாடல் 119

அலையெழுத் துந்தெழும் ஐந்தெழுத் தாலுன்னை அர்ச்சிக்கின்றோர் கலையெழுத் தும்புகழ் காலெழுத் திற்குக் கனிவிரக்கம் இலையெழுத் தும்பிறப் பீடெழுத் தங்கொண்ட எங்கள்புழுத் தலையெழுத் துஞ்சரி யாமோ நுதற்கண் தனிமுதலே

கண்நுதல் கடவுள் மணியே! பிரமன் எழுத்தை அழித்தருள்வது ஐஞ்செழுத்தாம் அருள்மணியே! என்மீதோ நான்முகனுக்கும் திருமால் தனக்கும் இரக்கம் ஏதுமில்லை. பிறந்தும் இறந்தும் உழல்கின்ற எம் தலை எழுத்து கண்டு ஐஞ்செழுத்தால் அருச்சிப்பவை ஆட்கொள்ளும் அஞ்செழுத்தும் என்றிருப்பது என்றாகுமோ?

பாடல் 120

ஆட்சிகள் டார்க்குற்ற துன்பத்தைத் தான்கொண் டருளவிற்கும்
மாட்சிகள் டாய்எந்தை வள்ளற் குணமென்பர் மற்றதற்குக்
காட்சிகள் டேனிலை ஆயினும் உன்னருட் கண்டத்தினோர்
சாட்சிகள் டேன்களி கொண்டேன் கருணைத் தடங்கடலே

பெருங்கருணைக் கடலே! நாடு காக்கும் நன்குடி
பிறந்தல் துன்பமல்லது இன்பமல்ல என்பது முதியோர்
முதுமொழி. அதன்படி என்னை ஆதரிப்பவர் யார் என
அலைவுபட்டேன். அப்போது நீல கண்டம் என்
காட்சிக்குட்பட்டது ஆதலின் என்னை நீ ஆதரிப்பது உறுதி
எனத் தெரிந்துப் பெற்றேன்.

பாடல் 121

கண்கொண்ட நெற்றியும் கார்கொண்ட கண்டமும் கற்பவிற்கும்
பெண்கொண்ட பாகமும் கண்டேன்முன் மாறன் பிரம்படியால்
புண்கொண்ட மேனிப் புறங்கண்ட லேன்அப் புறத்தைக்கண்டால்
ஒண்கொண்ட கல்லும் உருகும்என் றோகிங் கொளித்தனையே

நெற்றிக் கண்ணும் நீலகண்டமும் உமை ஒரு பாம்பாகி
வந்து ஆதரிக்கும் கற்பின் மாட்சிமையும் அறிய வந்தேன்.
ஆனால் நீ பாண்டிய மாறனிடம் பட்ட பிரம்படியைக் காண
ஒசை பட்டுக் கொண்டேன் அது குறித்து நீ காட்டாது
மறைத்துக் கொண்டாயோ? எதற்கு? அதனைக் கண்டால்
கருங்கல்லும் உருகும் என்பதாலோ?

பாடல் 122

வேய்க்குப் பொருள்எழில் தோளுடைத் தேவி விளங்குவனங்கள்
தாய்க்குக் கனிந்தொரு கூறளித் தோய்நின் தயவுபிந்த
நாய்க்குக் கிடைக்கும் எனஒரு சோதிடம் நல்சிறுவர்
வாய்க்குப் பழத்தொடு சர்க்கரை வாங்கி வழங்குவனே

வேயொரு தோளிபங்க நீ தயவு செய்து ஆதரிப்பதில்
பின்னடைவு கொண்டாய் என்று இருக்கின்றேன். அத்தகைய
நின் மாகருணை எனக்கு கிடைக்கும் என்று எவரேனும்
சோதிடம் கூறவல்லவரோ? அவருக்குப் பழமும் சருக்கரையும்
பரிந்து கொடுப்பேன்.

பாடல் 123

காண்டத்தின் மேவும் உலகீர்தீத் தேகம் கரும்பனைபோல்
நீண்டத்தி லென்ன நிலையல வேகிது நின்றல்பசும்
பாண்டத்தில் நீர்நின்றல் அன்றோ நமைநம் பசுபதிதான்
ஆண்டத்தில் என்ன குறையோநம் மேற்குறை ஆயிரமே

இடுகாட்டிற்கு ஏகும் மாந்தரே இந்த உடல் பனை போல்
பருத்து நிற்பதில் பயன் என்ன? பசுமண் கலத்தில் தண்ணீர்
நில்லாதது போல் நீ ஆட் கொண்டதில் குறை என்மீது
தானே?

பாடல் 124

வேணிக்கண் நீர்வைத்த தேவே மதுரை வியன்தெருவில்
மாணிக்கம் விற்றசெம் மாணிக்க மேஎனை வாழ்வித்ததோர்
ஆணிப்பொன் னேதென் ளமுதேநின் செய்ய அடிமலர்க்குக்
காணிக்கை யாக்கிக்கொண் டாள்வாய் எனது கருத்தினையே

ஆணிப் பொன்னே! சடைமுடி மேல் கங்கை தரித்த
கருணையாளனே! மதுரையில் மாணிக்கம்
விறுவனே! தெள்ளமுதே! நின் கால் மலரடிக்கு என்னைக்
காணிக்கை ஆட்கொண்டு அருள்வாயாக.

பாடல் 125

மாகலை வாணர் பிறன்பால் எமக்கும் மனைக்கும்காட்ட
நீகலை தாஓரு மேகலை தாஉண நென்மலைதா
போகலை யானைப் பிந்தொடர் வார்அவர் போல்மனை
ஏகலை ஈகலர் ஏகம்ப வாண ரீடஞ்செல்கவே

பெரிய கலை வல்லுநர் பிறர் பால் சென்று எனக்கும்
எனது மனைவிக்கும் கட்டிக் கொள்வதற்கு ஆடை தருக! ஒரு
ஆபரணம் தருக, உண்ண நெல் பொதி தருக எனக்
கேட்பதற்கு இன்னும் போகாமல் இருக்கின்றாயே எனச்
சுற்றத்தினர் விசாரிக்கின்றார்கள். அவர் போல் மனமே நீ
செல்லாதே. ஏதும் ஈயமாட்டார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் இருக்கின்ற
ஏகாம்பவாணப் பெருமானிடம் செல்ல முயல்வாயாக.

பாடல் 126

ஊர்தரு வார்நல்ல ஊந்தரு வார்உடை யுந்தருவார்
பர்தரு வார்உழற் கேர்தரு வார்பொன் பணந்தருவார்
சோர்தரு வார் உள் ளறிவுகெ டாமல் சுசிப்பதற்கிங்
கார்தரு வார்அம்மை யார்தரு பாகனை யன்றிநெஞ்சே

அம்மையார் பாகர் ஊர் தருவார்- உணவுதருவார்-
நல்லுடை தருவார்-பொன் பூமிதருவார்-உழுவதற்குகூட ஏர்
தருவார்-பொன்னும் பொருளும் தருவார். ஆனால் மெய்யறிவும்
டேர்ப்பும் சுகமும் அனுக்கிரகிப்பவர் யார்
தருவார்? அம்மையப்பரையன்றி.

பாடல் 127

பண்ணெய்த சொன்மங்கை பாகாவென் பாற்கடல் பள்ளிகொண்டோன்
திண்ணெய்த சக்கரங் கொள்வான் அருச்சனை செய்திட்டநாள்
விண்ணெய்த நீன்னருட சேவடி மேற்பட வேண்டியவன்
கண்ணெய்த நற்றவம் யாதோ கருத்தில் கணிப்பரிதே

ஏழிசைப் பண்ணாய் இயம்பும் சொல்லினை உடைய
உமையவள் பங்கா? சக்கராயுதம் பெற்றிட திருமால் உன்னை
1008 மலர் கொண்டு திருவடியைப் பூசை செய்திட்டார். நினது
மலர் ஒன்று குறையவே கண்ணினைப் பறித்துப் பூசையை
நிறைவு செய்து சக்கரப் படைப் பெற்றான். அத்தகைய
பரந்தாமன் தான் செய்த தவம் யாதோ? அறியமுடியாததாகி
உள்ளதே.

பாடல் 128

மாப்பிட்டு நேர்ந்துண்டு வந்தியை வாழ்வித்த வள்ளல்உன்வெண்
காப்பிட்டு மேற்பல மாப்பிட்ட மேனியைக் கண்டுதொழக்
கூப்பிட்டு நானிற்க வந்திலை நாதனைக் கூடகில்லான்
பூப்பிட்ட காலத்தில் கூப்பிட்ட போதிலும் போவதுண்டே

கட்டிய கணவனை மாத விலக்கின்போது புணர்ந்திட
மனைவி அழைத்தால் அதற்கு அவள் கணவன் இசைவான்.
அவ்வாறே மதுரையில் வந்திக் கிழவியின் உலர்ந்த
பிட்டுண்ண பாம்பாபரணம் மேனிமுழுதும் தரித்து
எழுந்தருள்க எனக் கோரிக்கை வைத்தபோதும் எழுந்தருளி
விட்டனையே!

பாடல் 129

என்மேற் பிழையிலை யானென்செய் கேன்னன் இடத்திருந்தென்
சொன்மேற் கொளாதனை இன்மேல் துரும்பெனச் சுற்றுநெஞ்சத்
தின்மேற் பிழையது புன்மேற் பனியெனச் செய்தொழிக்க
நின்மேற் பரம்விடை தன்மேற்கொண் டன்பர்முன் நிற்பவனே

காளைவாகனத்துடன் எழுந்தருளி கனிவுடன் குறையைப் போக்கும் புனிதனே! என்மேல் யாதும் தவறில்லை. என்னுடன் இருந்து என்சொல்லை ஒருசிறிதும் மதியாது என்னைக் கடல் துரும்பென காற்றுத் துரும்பென ஆக்குகின்ற வெண்ணெஞ்சத்தின் மீதுதான் பிழை.

பாடல் 130

மைவிடடி டாமணி கண்டாநின் உன்னை வழுத்தும்என்னை நெய்விடடி டாஉண்டி போல்கீழ்பி லான்மெய்ந் நெறியறியான் பொய்விடடி டான்வெம் புலைவிடடி டான்மயல் போகமெலாம் கைவிடடி டான்எனக் கைவிடடி டேல்வந்து காத்தருளே

கரிய ஆலகால விடத்தை அருந்திய தெய்வமே! உன்னை வழிபடும் என்னை நெய் கலந்த உணவு போல பேரின்பத்தை விரும்பாதவன் மெய்நெறி அறியாதவன், பொய் பேசுவதை விடாதவன், புலை கொலை செய்வதையும் தவிர்க்காதவன் அத்துடன் பலவகையான உலகியல் இன்பம் எல்லாம் கைவிடாதவன் என்று என்னை கைவிட்டுவிடாதே! என்பால் வந்து என்னை காப்பாற்றி அருள்வாயாக.

பாடல் 131

நல்லமு தம்சுவை தான்தரக் கொண்டுநின் நற்செவிக்குச் சொல்லமு தந்தந்த எங்கள் பிரான்வளஞ் சூழ்மயிலை இஃகு தந்திகழ் பெண்ணாக என்பை எழுப்பியநாள் சில்லமு தமபெற்ற தேவரை வானஞ் சிரித்ததன்றே

பால் அமிர்தத்தை உமையவள் வழங்க உட்கொண்டு நினது திருச் செவிக்கு தேவார பதிகங்கள் பாடிய சம்பந்த பெருமான் திரு மைலாப்பூரில் எலும்பைப் பெண்ணாக்கித் தந்தார். அதுகண்டு பாற்கடல் கடைந்து அமுதத்தை உண்டு வாழும் தேவாதி தேவர்களைக் கண்டு வானகத்து பெரியவர்கள் நகை செய்தார்கள்.

பாடல் 132

சொற்றுணை வேதியன் என்னும் பதிகச் சுருதியைநின் பொற்றுணை வார்கழற் கேற்றியப் பொன்னடிப் போதீனையே நற்றுணை யாக்கரை ஏறிய புண்ணிய நாவரசைக் கற்றுணை யாதிந்தக் கற்றுணை யாமென் கடைநெஞ்சமே

சொற்றுணை வேதியன் என்னும் பதிகம் ஓதி கடலை கடந்த அப்பர் பெருமான் நன்னெறியடையா என் உள்ளம் கற்றுணர்ந்து உள்ளம் கரையாது உருகாது உள்ளதே. அத்தகைய நெஞ்சத்தை யான் பெற்றுள்ளேன் என்ன செய்வேன்.

பாடல் 133

சுடையவ நீமுன் தடுத்தாண்ட நம்பிக்குச் சற்றெனிலும் கடையவ னேன்செயுங் கைம்மா றறிந்திலன் கால்வருந்தி நடையுற நீன்னைப் பரவைதன் பாங்கர் நடத்தினான்பர் கிடையரும் உன்றன் கீரக்கத்தைத் தான்வெளி யிட்டதற்கே

சிவபெருமானே! நீ தடுத்தாட்கொண்ட சுந்தரமூர்த்திக்கு செய்யும் கைமாறு எதுவோ? உனது திருவடிகள் வருந்தும்படி நின்னை பரவைநாச்சியார் இல்லத்திற்கு தூது நடத்தினார். அதன்முலம் அன்பர்களுக்காக இறைவன் காட்டும் இரக்கம் வெளிப்படுகிறதோ.

பாடல் 134

திருவாத வுரம் பெருமான் பொருட்டன்று தென்னன்முன்னே
வெருவாத வைதிகப் பாய்பரி மேற்கொண்டு மேவிநின்ற
ஒருவாத கோலத் தொருவாஅக் கோலத்தை உள்குளிர்ந்தே
கருவாத நீங்கிடக் காட்டுகண் டாய்என் கனவினிலே

மாணிக்க வாசகருக்காக அன்றொருநாள் பாண்டியன்
முன்பு வைதிகக்குதிரையின் மேல் ஊர்ந்து அவனுக்கு
சால்வை வழங்கினாய் அந்த திருக் காட்சியை என்னுடைய
பிறவி நோய் நீங்க என் கனவிலேனும் காட்டியருள்.

பாடல் 135

சீர்தரு நாவுக் கரையரைப் போலிச் சிறியனும்ஓர்
கார்தரு மாயைச் சமணான் மனக்கருங் கல்லிற்கடழிப்
பார்தரு பாவக் கடலிடை வீழ்த்திடப் பட்டுழன்றே
ஏர்தரும் ஐந்தெழுத் தோதுகின் றேன்கரை ஏற்றரசே

அருட்சீர் ஆற்றல் உடைய அப்பர் போல் யானும்
மாயையாம் காட்டில் பாவக்கடலில்
வீழ்த்தப்பட்டுள்ளேன். ஆதலின் அடியேனுக்கு மோட்சம்
தரும் பஞ்சாட்சரத்தை ஒதுகின்றேன். மலம் மாயையிலிருந்து
கரையேற்றியருள்.

பாடல் 136

துக்கமும் சோம்பலும் துக்கமும் வாழ்க்கையைத் தொட்டுவரும்
ஏக்கமும் நோயும் இடையூறும் மற்றை இடரும்விட்ட
நீக்கமும் நின்மல நெஞ்சமும் சாந்த நிறைவும்அருள்
ஆக்கமும் நிற்பதத் தன்பும் தருக அருட்சிவமே

அருட்சிவ பரம் பொருளே! கலக்கமும் சோம்பலும்
துக்கமும் வாழ்க்கையை வீணடிக்கும் ஏக்கமும் காம மோகம்
இடையூறு மற்றவையகன்ற மனமும் மாயைஅகன்ற
உள்ளமும் ஆணவம் அகன்ற ஆன்மாவும் அருள் நிறைவும்
நின்பாத சார்பும் அதன் பின் ஆக்கமும் பெற்ற நெஞ்சினையும்
நான் பெற்று மகிழ்வதென்றோ?

பாடல் 137

பொய்வந்த வாயும் புலைவந்த செய்கையும் புன்மையல்லாம்
கைவந்த நெஞ்சமும் கண்டேன் இனிநற் கனிவுடையான்
மெய்வந்த வாயும் விதிவந்த செய்கையும் வீறன்மினால்
கைவந்த நெஞ்சமும் காண்பதென் றோசெஞ் சடைக்கனியே

பொய்பேசும் புலை வாயும் மாயைப் புன்மை
எனும்தேர்ந்த புலைய நெஞ்சம் கொண்டு
உருகினேன். ஆதலினினிமேல் மெய்யுடை வாயும்
அருள்நியதிக்குட்பட்ட செய்கையும் அருள்வலிவு கொண்ட
அன்புலிவும் கொண்டு பரம்பொருளைக் காண்பது என்றோ?
பண்ணவனே.

பாடல் 138

கங்கைகொண் டாய்மலர் வேணியி லேஅருட் கண்ணிமலை
மங்கைகொண் டாய்திடப் பாகத்தி லேஜய மற்றுமொரு
நங்கைகொண் டால்எங்கு கொண்டருள் வாயென்று நன்னுமன்பர்
சங்கைகொண் டால்அதற் கென்சொல்லு வாய்முக்கட சங்கரனே

வேணிக்குமேல் கங்கை இடப்பாகத்து மலை மங்கை
வைத்து அருள்கின்றதற்குப்பின் அடியேனை எங்குவைத்து
அருள்வாயோ? ஆண்டவனே.

பாடல் 139

வாடகொண்ட கண்ணியர் மாயா விகார வலையிழைத்துள்
தாடகொண்ட நீழலில் சார்ந்திடு மாறென் றனக்கருள்வாய்
கீடகொண்ட கோவணப் பேரழ காஎனைக் கேதமற
ஆடகொண்ட நீஇன்று வாளா இருப்ப தழகல்லவே

திருவழகா! மாயாவிகார வலையில் கண்ணியர் காமத்தில்
கலந்துழல்கின்றேன். அதனைத் தவிர்த்திட நின் திருவடிக்கு
என்னை ஆளாக்குவாய்! அன்று என்னையும்
ஆட்கொண்டாய். அவ்வாறே இன்று கைவிடுதல் நீதியோ?

பாடல் 140

வீட்டுத் தலைவநின் தாள்வணங் கார்தம் விரிதலைசும்
மாட்டுத் தலைபட்டி மாட்டுத் தலைபுன் வராகத்தலை
ஆட்டுத் தலைவெறி நாய்த்தலை பாம்பின் அடுத்தலைகற்
பூட்டுத் தலைவெம் புலைத்தலை நாற்றப் புழுத்தலையே

பேரின்ப வீட்டின் உரிமையாளனே! நின்னை
வணங்கதோர் தலை அலைபடும் மாட்டுத்தலை,
ஆட்டுத்தலை, பன்றித்தலை, வெறிநாய்த்தலை
, நச்சுப்பாம்பின்தலை கல்லால் நசுக்கவேண்டிய தலைதான்
என்புழுத்தலை.

பாடல் 141

தெண்ணீர் முடியனைக் காணார்தங் கண்ணிருள் சேர்குருட்டுக்
கண்ணீர் சொரிந்தகண் காசக்கண் புன்முலைக் கண்நகக்கண்
புண்ணீர் ஒழுகுங் கொடுங்கண் பொறாமைக்கண் புன்கண்வன்கண்
மண்ணீர்மை யுற்றகண் மாமணி நீத்தகண் மாலைக்கண்ணே

கங்கை தாங்கிய சிவனைக் காணா கண்கள்
இருள்கண்கள், குருட்டுகண்கள், அழகண்கள்,
காசம்பிடித்தகண்கள், இழிநிலைகண்கள், புன்றிர்வடியும்கண்கள்,
கொடுரமிக்க கண், இருளைப்பிடித்தகண், இழிவுடைகண்
வல்லிய கண், மனக் கண் கருவிழிகழன்ற மாலைக் கண்தான்.

பாடல் 142

கண்ணுத லான்புகழ் கேளார் செவிபொய்க் கதைஒலியும்
அண்ணுற மாதரு மைந்தருங் கூடி அழுமொலியும்
துண்ணுந் தீச்சொல் ஒலியும்அவ் வந்தகன் தூதர்கண்மொத்
துண்ணுற வாவென் றுரப்பொலி யும்புகும் ஊன்செவியே

கண்ணுதல் பெருமானே! நின்புகழ்கேளாச்செவி, அழுமொலி, தீ
சொல் எமதூதர் விரட்டும் ஒலிகேட்கும் செவி புன்மை
செவியேயாகும் மணிகண்டனே.

பாடல் 143

மணிகொண்ட கண்டனை வாழ்த்தார்தம் வாய்த்தெரு மண்ணுண்டவாய்
பிணிகொண்ட வாய்விடப் பிச்சுண்ட வாய்வரும் பேச்சற்றவாய்
துணிகொண்ட வாயனற் கூடுண்ட வாய்மலஞ் சோர்ந்திழிவாய்
குணிகொண்ட உப்பிலிக் கூழுண்ட வாய்எனக் கூறுபவே

நின்னை வாழ்த்தாத வாய் மண்
உண்டவாய், விஷம் உண்டவாய். ஊமைவாய், சூடு பட்டவாய்
மலம் இழியும்வாய். புளித்த காடிக் கூழினை உண்டவாயாகும்

பாடல் 144

சகமிலை யேஎன் றுடையானை எண்ணலர் தங்கள்நெஞ்சம்
சகமிலை யேஉணச் சோறிலை யேகட்டத் தூசிலையே
அகமிலை யேபொரு ளானிலை யேவள்ள லாரிலையே
இகமிலை யேஒன்றும் இங்கிலை யேஎன் றிரங்குநெஞ்சே

வாழும் வகை இல்லையே என்று எண்ணும் நெஞ்சம்
சு க மி ல் லை , சோ றி ல் லை , க ட் ட த் து ணி யி ல் லை ,
ஆன்மவிளக்கமில்லை, செல்வந்தரை ஏன் அணுகவில்லை
இங்கு எதற்கு வந்தாய் ஏதுமில்லையே செல் என்ற சொல்
கேட்டு இரங்கும்நெஞ்சமாகும்.

பாடல் 145

பொங்கரும் பேர்முலை மங்கைக் கிடந்தந்த புத்தமுதே
செங்கரும் கேநறுந் தேனே மதுரச் செழுங்கனியே
திங்களுங் கங்கையுஞ் சேர்ந்தொளிர் வேணிச் சிவக்கொழுந்தே
எங்களை ஆடகொண்டும் என்ன துயரில் இருந்துவதே

பொங்கும் கங்கையாளுக்கு இடந்தந்த
புண்ணியனே! செங்கரும்பே! தேனே! மதுரச் செழுங்கனியே!
திங்களும் கங்கையும் திளைத்திடும் வேணியனே! செல்வச்
சிவக்கொழுந்தே! எங்களை ஆட்கொண்டபின்பு துயரிடை
அழுத்தலாமோ?

பாடல் 146

விலைப்பொன் னாக்கரங் கொண்டோய்வன் தொண்டர் விரும்புறச்செங்
கல்லைப்பொன் னாக்கிக் கொடுத்தோய்நின் பாதங் கருத்திலவையார்
புல்லைப்பொன் னாக்கொளும் புல்லர்கள் பாற்சென்று பொன்னளிக்க
வல்லைப்பொன் னார்புய என்பார் இஃதென்சொல் வாணர்களே

மலைவில்லை பொன்வில்லாக்கி கரத்து
ஏதாயினே! சுந்தரருக்கு கல்லைப் பொன்னாக்கி
தந்தவனே! நின் திருவடிகளைக் கருத்தில் கருதிடா
புல்லரிடம் போய் பொன்வழங்கும் தீரனே! வீரனே!
எனக்கூறும் என்னை இதுபற்றி ஆன்றோர் வருந்துவார்களே.

பாடல் 147

கூத்துடை யாய்என் னுடையாய்முத் தேவரும் கூறுகின்ற
ஏத்துடை யாய்அன்பர் ஏத்துடை யாய்என்றன் என்மைமொழிச்
சாத்துடை யாய்நின் தனக்கே பரமனைத் தாங்குதற்கோர்
வேத்துடை யார்மற் றிலைஅருள் ஈதென்றன் விண்ணப்பமே

ஆனந்தக் கூத்தனே! மும்மூர்த்திகளும் புகழும்
முன்னவனே! அன்பர் போற்ற அகமகிழ்வோய் என்னைப்
பராமரித்தல் உனக்கே தகுதி. மற்றையர் மற்றையர்கள் யாது
தகுதி. பெற்றவர்கள்? அப்படி இருக்க இந்த எளிய
விண்ணப்பம் ஏற்றருள்க! எந்தையே.

பாடல் 148

வெப்பிலை யேஎனும் தண்ணிக் கேழுக்கண் வித்தகநின்
ஒப்பிலை யேஎனும் சீர்புக லார்புற்கை உண்ணுதற்கோர்
உப்பிலை யேபொரு ளொன்றிலை யேஎன் றுழல்பவர்மேல்
தப்பிலை யேஅவர் புந்தலை ஏட்டில் தவமிலையே

தண்ணருள் விளக்கமே! முக்கண்வித்தகனே! நின்னை
ஒப்பார் யாரும் இல்லை. அத்தகைய நின் கீர்த்தியை புகழ்ந்து
என்றும் சொல் அருள்க! உப்பில்லை உணவில்லை என்று
உணவுக்கு அலைபவர் மேல் என்ன தப்பு? அவர்செய்த
தீவினை அத்தகையது.

பாடல் 149

எனைப்பெற்ற தாயினும் அன்புடை யாய்எனக் கின்பநல்கும்
உனைப்பெற்ற உள்ளத் தவர்மலர்ச் சேவடிக் கோங்கும்அன்பு
தனைப்பெற்ற நன்மனம் தாம்பெற்ற மேலவர் சார்பைப்பெற்றால்
வினைப்பெற்ற வாழ்வின் மனைப்பெற்றம் போல மெலிவதின்றே

என்னை ஈன்றெடுத்த தாயினும்
அன்புடையவனே! எனக்கு நல்லின்பம் நல்க வல்லவனே!
நல்லவர் சார்பினை உடைய என்னை வினைமெலிவுகள்
யாதொன்றும் செய்யா!

பாடல் 150

நிறைமதி யாளர் புகழ்வேய் நலையுடை நீன்முடிமேல்
குறைமதி தானொன்று கொண்டனை யேஅக் குறிப்பெனவே
பொறைமதி யேன்றன் குறைமதி தன்னையும் பொன்னடிக்கீழ்
உறைமதி யாக்கொண் டருள்வாய் உலகம் உவப்புறவே

முற்றறிவு உடையோரால் புகழப்படுபவனே! நீள்
சடைமுடிமேல் குறைமதி ஏன் கொண்டனை? அக்குறிப்பின்
அடிப்படையில் பொறுமையைக் கடைபிடிக்காத அறிவற்ற
மூடனையும் உன் பொன் அடிக்கு ஆளாக்கி அருள்க.

பாடல் 151

துடிவைத்த செங்கை அரசேநல் லூரில்நீன் தூமலர்ப்பொன்
அடிவைத்த போதெங்கள் அப்பர்தம் சென்னி யதுகுளிர்நெப்
படிவைத்த தோகீன்ப மியான்எனுந் தோறும்இப் பாவிக்குமால்
குடிவைத்த புந்தலை ஒன்றோ மனமும் குளிர்கின்றதே

உடுக்கை ஏந்திய உலக முதல்வனே ! திருநல்லூர்
என்னும் திருத்தலத்தில் அப்பர் பெருமான் திருமுடிமேல் நின்
திருவடி சூட்டினையே! அப்போது குளிர்ந்து குதுகலித்த
விதமதனை எண்ணும் போது என் மாயா மனமும்
சுளிக்கின்றது ஐயனே !

பாடல் 152

ஒருமுடி மேல்பிறை வைத்தோய் அரிஅயன் ஒண்மறைதம்
பெருமுடி மேலுற வேண்ட வராதுனைப் பித்தனென்ற
மருமுடி யூரன் முடிமேல் மறுப்பவும் வந்ததவர்
திருமுடி மேலென்ன ஆசைகண் டாய்நீன் திருவடிக்கே

திருமுடிமேல் இளம்பிறை ஏந்தியவனே! அரியும்
அயனும் வேண்டிட அவர்களுக்குத் திருவடியும் காட்டிடுவாய்
மற்றும் சூட்டிடுவாய்! அப்படி இருக்க சுந்தரர் திருமுடிமேல்
என்ன ஆசையோ? உனக்குத் திரும்பச்சூட்டி சுடர்
கொளுத்தி மகிழ்வித்தாயே.

பாடல் 153

மேல்கொண்ட கையுமுந் நூல்கொண்ட மார்பமும் மென்மலர்ப்பொற்
கால்கொண்ட ஒண்கழற் காட்சியும் பன்னிரு கண்ணும்விடை
மேல்கொண்ட செஞ்சுடர் மேனியும் சண்முக வீறுங்கண்டு
மால்கொண்ட நெஞ்சம் மகிழ்வதெந் நாள்என்கண் மாமணியே

என்கண்மணியே! வேல் கொண்ட வடிவேலன்
திருக்கரமும் முந்நூல் ஏந்திய மார்பும் கருங்கண்ணழகும் நீ
வெள் விடைமீது ஊர்ந்து வரும் காட்சியும் ஆறுமுக ஆற்றலும்
கண்டு எனது மால் கொண்ட நெஞ்சு மகிழ்வு கொள்கின்றதே.

பாடல் 154

விண்பூத்த கங்கையும் மின்பூத்த வேணியும் மென்முகமும்
கண்பூத்த நெற்றியும் பெண்பூத்த பாகமும் கார்மிடறும்
தண்பூத்த பாதமும் பொண்பூத்த மேனியும் சார்ந்துகண்டே
மண்பூத்த வாழ்க்கையை விண்பூத்த பூவின் மதிப்பதென்றே

விண்சுடர் மலரும் கங்கையும் மின்னல் என சுடர்
விழும் மேனியும் எமது அம்மை பூத்த இடப்பாகமும் கரிய
நீலகண்டமும் அருள் ஈயும் திருவடிகளும்
கொன்னறைமுடியும் சார்ந்து கண்டு மகிழ்ந்து மண்ணிடும்
வாழ்வினை மின்னல் எனக்கருதுவது என்றோ?

பாடல் 155

தன்மதி யோஅதன் தண்ணழு தோளெச் சார்ந்திருனீத்
துன்மதி யோர்க்கின் புதவுநீன் பேரருள் உற்றிடவே
என்மதி யோடிச்சை எய்தா தலையுமென் ஏழைமதி
பெண்மதி யோஅன்றிப் பேய்மதி யோஎன்ன பேசுவதே

குளிர்நிலவோ! குளிர்முகமோ! எனச் சார்ந்திட்டால்
உள்ளத்தின் உள்ளே அருள் உற்றிட ஆசை கொள்ளினும்
அதனைப் பின்பற்றாது அலைகின்றது எனது ஏழைமதி? அது
பெண் மதியோ! அன்றிப் பேய் மதியோ?

பாடல் 156

பிட்டுக்கும் வந்துமுன் மண்கமந் தாயென்பர் வித்தனென்ற
திட்டுக்கும் சீரருள் செய்தளித்தாயென்பர் தீவிறகுக்
கட்டுக்கும் பொன்முடி காட்டிநீன் றாயென்பர் கண்டிடஎன்
மட்டுக்கும் வஞ்சகத் தெய்வமென் கோழுக்கண் மாணிக்கமே

முக்கண் மாணிக்கமே! வந்திப் பிட்டுக்கு ஆசைப்பட்டு
மண்கமந்தனை. ஆரூர் பித்தன் என்ற திட்டுக்கும் அருள்
வழங்கினை. பாணனுக்காக விறகு சுமந்தனை! என்பார்கள்
அன்பு உடையோர்கள் ஆனால் என்மட்டில் திருவடி காட்டாத
வஞ்சகத்தோயா நீ?

பாடல் 157

மையிட்ட கண்ணியர் பொய்யிட்ட வாழ்வின் மதிமயங்கிக்
கையிட்ட நானும்உன் மெய்யிட்ட சீரருள் காண்குவனோ
பையிட்ட பாம்பணி கையிட்ட மேனியும் பத்தருள்ள
மொய்யிட்ட காலுஞ்செவ் வையிட்ட வேலுங்கொள் முன்னவனே

யாவார்க்கும் முன்னவனே! மைபூசிய மங்கையர்
வாழ்வில் போய் மூழ்கி மதிமயங்கிய இருள் நெஞ்சுகளேன்
ஆனேன். அத்தகைய நான் நின் சீர் அருளை என்று
காண்குவன்? நச்சுப் பையையுடைய பாம்பாரணம் சூடிய
சுந்தரனே!

பாடல் 158

தவமே புரியும் பருவமி லேன்பொய்ச் சகநடைக்கண்
அவமே புரியும் அறிவினி யேனுக் கருளுமுண்டோ
உவமேய மென்னப்ப டாதெங்கு மாசி ஒளிர்ஒளியாய்
சிவமேமுகக் கண்ணுடைத் தேவேநீன் சித்தந் தெரிந்திலனே

ஒளிஉருவாம் சிவபரம் பொருளே! தவம் இயற்றும்
தகுதியில்லேன்! மற்றும் சகத்தின் உலகியலில் தளர்வடையும்
தகுதியேன். பெரும்ஜோதிப் பெம்மானே! நினது சித்தம் பற்றி
ஏதும் தெரிந்திலேனே

பாடல் 159

மட்டுண்ட கொன்றைச் சடையர சேஅன்று வந்திமிட்ட
பிட்டுண்ட பிச்சைப் பெருந்தகை யேகொடும் பெண்மயலால்
கட்டுண்ட நான்ககப் பட்டுண்டு வாழ்வன்கிக் கன்மனமாம்
திட்டுண்ட பேய்த்தலை வெட்டுண்ட நாளில்என் தீமையற்றே

தேன் நிறைந்த கொன்றை மலர் சூடிய
குளிர்சிவனே! பிட்டு வாணிச்சியின் உலர் பிட்டு உண்ட
பெருந்தகையே! நானோ கொடும் பெண்மயலால்
கட்டுண்டேன். அத்தகைய நான் அதிலிருந்து மீண்டு வருவது
என்றோ? என்மனமும் என்பேய் தலையும் வெட்டுபடும் நாள்
அருள்கூடுமோ?

பாடல் 160

ஆட்டுக்குக் காலெடுத் தாய்நனைப் பாடலர் ஆங்கியற்றும்
பாட்டுக்குப் பேரென்கொல் பண்ணென்கொல் நீடடியப் பாட்டெழுதும்
ஏட்டுக்கு மையென்கொல் சேற்றில் உறங்க இறங்குங்கடா
மாட்டுக்கு வீடென்கொல் பஞ்சணை என்கொல் மதித்திடினே

பாண்டியன் வேண்டுகோளுக்காக கால் மாறி
ஆடினாய்! நின்னைத் துதியாதார் பாடல்களுக்குப் பெயர்
எதற்கு? பண் எதற்கு? கலகச் சேற்றில் இரங்கும் எருமைகடா
மாட்டிற்கு வீடு எதற்கு? பஞ்சணை எதற்கு?

பாடல் 161

ஒப்பற்ற முக்கட சுடரேநின் சீர்த்தி உறாதவெறும்
துப்பற்ற பாட்டில் சுவையுள தோஅதைச் சூழ்ந்துகற்றுச்
செப்பற்ற வாய்க்குத் திருவுள தோசிறி தேனும்உண்டேல்
உப்பற்ற புன்கறி உண்டோர்தந் நாவுக் குவப்புளதே

ஒப்பற்ற முக்கண்சுடரே! நினது புகழினைப்
பேசாததுப்பற்றப் பாட்டிற்கு சுவையுண்டோ? அதைப் போய்க்
கற்றுக் கதறுபவர் வாய்க்குத் தித்திப்பு உண்டோ? உலகில்
ஊன்கறிக்குச் சுவை உண்டு எனலாமே.

பாடல் 162

சேல்வருங் கண்ணி இடத்தோய்நின் சீர்த்தியைச் சேர்த்தியந்த
நால்வரும் செய்தமிழ் கேட்டுப் புறத்தில் நடக்கச்சற்றே
கால்வரும் ஆயினும் இன்புரு வாசிக் கனிமனம்அப்
பால்வரு மோஅதன் பாற்பெண் களைவிட்டுப் பார்க்கினுமே

சேல் கண்ணி உமை ஒருபங்கனே! நின்கீர்த்தியைப்
புகழ்ந்த தேவார திருவாசக நால்வர் பாட்டினைக் கேட்ட
மனத்திற்கு அப்பால் நடக்க கால் வருமோ? கட்டிளம்
காரிகையரை விட்டுப் பார்த்தாலும் நகராது.

பாடல் 163

கார்முக மாகப்பொற் கல்வளைத் தோய்கிக் கடையவனேன்
சோர்முக மாகநின் சீர்முகம் பார்த்துத் துவளுகின்றேன்
போர்முக மாகநின் றோரையும் காத்தநின் பொன்னருள்இப்
பார்முக மாகஎன் ஓர்முகம் பார்க்கப் பரிந்திலதே

இமயத்தை வில்லாக
வளைத்தவனே! இந்தக்கடையவனின் சோர்ந்த முகத்தையும்
பார்த்து இரங்கு கண்டாய். உன்னை எதிர்த்து நின்றவனையும்
காத்து கருணை செய்தவனே! அத்தகைய நீ என் ஒருவன்
முகம் பார்த்து இரங்காயோ?

பாடல் 164

வான்வளர்த் தாய்நிந்த மண்வளர்த் தாய்எங்கும் மன்னுயிர்கள்
தான்வளர்த் தாய்நின் தகைஅறி யாஎன் றனைஅரசே
ஏன்வளர்த் தாய்கொடும் பாம்பையல் லாந்தள் ளிலைவளர்த்தாய்
மான்வளர்த் தாய்கரத் தார்நனைப் போல வளர்ப்பவரே.

தேவர்களைக் காத்தவனே! மண்ணுலகம் காத்தவனே!
மன்னுயிர்களைக் காப்பவனே! கொடும் பாம்பை எல்லாம் கூட
மேனியில் இட்டு வளர்த்தாய்? அப்படி இருக்க என்னையும்
வளர்ப்பதில் என்ன இக்கட்டு?

பாடல் 165

அற்கண்டம் ஓங்கும் அரசேநின் றன்அடி யார்மதுரச்
சொற்கண்ட போதும்என் புற்கண்ட நெஞ்சம் துணிந்துநில்லா
திற்கண்ட மெய்த்தவர் போலோடு கின்ற தெறிந்ததுத்ங்
கற்கண் டெனினும்அக் கற்கண்ட காக்கைநிற் காத்தென்பரே

நீல கண்டத்து நெடுமுதலே! நின் துதி என்னும் சொற்களைக் கேட்டபோது எனது நெஞ்சம் நில்லாது ஓடுகின்றதே ஒருகல் எறியக் கண்டால் அது கண்ட காக்கை உட்கார்ந்திருக்குமோ?

பாடல் 166

சொல்லுகின் றோர்க்கு நம்போல் கவைதரும் தொல்புகழோய்
வெல்லுகின் றோரின்றிச் சும்மா அலையுமென் வேடநெஞ்சம்
புல்லுகின் றோர்தமைக் கண்டாஎன் னாங்கொல் புகல்வெறும்வாய்
மெல்லுகின் றோர்க்கொரு நெல்லவல் வாங்க்கில் விடுவரன்றே

துதி சொல்லுகின்றோர்க்கு அமுதம் போன்று இனிப்பு தரும் பாரம்பரிய புகழ் உடையவனே! மனமாயை வெற்றிக் கொண்டு வாழ்வோரிடையே எனது வேடதாரி நெஞ்சமோ அலைவு பெறுகின்றது. அந்த நெஞ்சமே அழகு பெண்களைக்கண்டால் என்னாவது? திருப்புகழ் பேசாத வெறும் வாயை மெல்லுகின்றவர்க்கு ஒரு பிடி நெல் அவல் கிடைக்குமானால் விடமாட்டார்களே.

பாடல் 167

சீரிடு வார்பொருட செல்வர்க்க லாமல்தீத் தீனர்கடகிங்
காரிடு வார்பிச்சை ஆயினுபம் பிச்சன் அசடன்என்றே
பேரிடு வார்வம்புப் பேச்சிடு வார்தீந்தப் பெற்றிகண்டும்
போரிடு வார்நனைப் போற்றார்என் னேழக்கட புண்ணியனே

யார் சீர்தருவார்? பொருளை எல்லாம் சேர்த்து வைப்பவர் பிச்சை இடுவாரா? அத்துடன் போரிடுபவர் நின்னைப் போற்றிட மாட்டார் என்ன செய்வது?.

பாடல் 168

சேலுக்கு நேர்விழி மங்கைபங் காஎன் சிறுமதிதான்
மேலுக்கு நெஞ்சையுட காப்பது போல்நீன்று வெவ்விடய
மாலுக்கு வாங்கி வழங்கவுந் தான்சம் மதித்ததுகான்
பாலுக்குங் காவல்வெம் பூனைக்குந் தோழன்என் பார்திதுவே

சேல்விழி உமைபங்கனே! என்தன் சிறு மதி எனது நெஞ்சினைக் காப்பது போல் வேடங்காட்டி மல மாயைக்கு என்னை வழங்கிவிட்டதே! இது பாலுக்கும் காவல் பூனைக்கும் தோழன் ஆகின்றது.

பாடல் 169

இணையேதும் இன்றிய தேவே கனல்கனை இந்நெனுமுக்
கணையே கொளும்செங் கரும்பே பிறவிக் கடல்கடத்தும்
புணையே திருவருட பூரண மேமெய்ப் புலமளிக்கும்
துணையேஎன் துன்பந் துடைத்தாண்டு கொள்ளத் துணிந்தருளே

ஈடு இணையற்ற தேவனே! கறைகண்டம் உடையவனே! பிறவிக் கடல் கடத்தும் அருட்த் தெப்பமே! திருவருட் பூரணனே! ஐம்புலத்தாய்மை அளிக்கும் உத்தமனே! எனது துன்பத்தையும் முற்றாகத் துடைத்தருள எண்ணும் இறையவனே.

பாடல் 170

நிலைகாடடி ஆண்டநீன் தாடகன்பி லாதன்பில் நீண்டவன்போல்
புலைகாட டியமனத் தேன்கொண்ட வேடம் புடைஇடைமேல்
கலைகாடிக் கட்டு மயிர்த்தலை காடடிப்புன் கந்தைசுற்றி
முலைக்காடடி ஆண்மகன் பெண்வேடம் காட்டு முறைமையன்றே

திருவருள்நிலை காட்டி ஆண்டிடும்இறைவனே!
புலைகட்டிய மனத்துடையேன்! எனது நிலையோ,
கலைகட்டி,முலைகட்டிய ஆண்மகன் மேல் வேடங்காட்டுதல்
முறையோ?

பாடல் 171

விடநாகப் பூணணி மேலோய்என் நெஞ்சம் விரிதல்விடென்
உடனாக மெய்யின்பு னூற்றாக நின்னரு னூற்றிடுதற்
கிடனாக மெய்நெறிக் கீடாகச் செய்குவ திங்குனக்கே
கடனாக நிற்பது கண்டேன்பின் துன்மென்றுங் கண்டிலனே

நாகாபரணனே! எனது நெஞ்சம் அடங்காது விரிதலைக்
கண்டாய்! அதனை நீக்கி மெய்யறிவு ஊற்றெடுக்க இடந்தந்து
என்னை ஆளாக்குவது உனக்கேதகும்.மற்றவர்கில்லை.

பாடல் 172

நயப்படும் ஓர்நீன் அருளெனக் கின்றெனில் நாய்மனமென்
வயப்படு மோதுயர் மண்படு மோநல்ல வாழ்கைஎன்னால்
செய்ப்படு மோகுணம் சீர்ப்படு மோபவம் சேரச்சற்றும
பயப்படு மோமலம் பாழ்படு மோஎம் பசுபதியே

நின்றன் ஆன்மநேய அருட்பாங்கு எனக்கு
எய்தவில்லை என்றால் என்னெஞ்சம் ஒருப்படுமோ? குணம்
சீர்ப்படுமோ? வஞ்சகனை விட்டகல விழையுமோ?
பஞ்சமலமும் எனக்கு பாழ்படுமோ? என்தன் பசுபதியே.

பாடல் 173

சோபங்கண் டார்க்கருள் செய்வோய் மதிக்கன்றிச் சூழ்ந்திடுவெந்
தீபங்கண் டாலும் இருள்போம்பிவ் வேழை தியங்கும்பரி
தாபங்கண் டாய்அருள் செய்யாதென் குற்றந் தனைக்குறித்துச்
கோபங்கண் டாலுநன் றையான் துன்பக் கொதிப்பறுமே

தஞ்சப்படுவோர்க்கு அன்பனே!சிறுவிளக்கு கண்ட
போதும் இருள் ஒதுங்குமே? அப்படிக்கன்றி என்தன் பரிதாபம்
கண்டும் கருணை எய்திலையே? எனது குற்றம் கண்டு கோபம்
கொண்டாலும் நன்று தானே! என்துன்பம் அற்று ஒழியுமோ.

பாடல் 174

எல்லா முடைய இறையவ னேநினை ஏத்துகின்ற
நல்லார் தமக்கொரு நாளேனும் பூசை நயத்தியற்றிச்
சொல்லாமல் அவர்புகழ் சொல்லாதிவ் வண்ணம் துயர்வதற்கென்
கல்லாமை ஒன்றுமற் றில்லாமை ஒன்றிரு காரணமே

எல்லாம் உடைய இறையவனே!நின்னை துதிக்கின்ற
நல்லோர்க்கு ஒரு நாளேனும் பணிகூட செய்து பூஜை
செய்திலேன்! இப்படித் துயர்
அடைகின்றேனே!அதற்குக்காரணம் எனது அறிவீனம்
ஒன்று! மனம் துணியாமை ஒன்றும் இறையவனே.

பாடல் 175

பிறையாறு கொண்டசெவ் வேணிப் பிரான்பதப் பேறடைவான்
மறையாறு காட்டுநீன் தண்ணரு ளேயன்றி மாயைஎன்னும்
நிறையாறு சூழ்ந் துரும்பாய்ச் துழலும்என் நெஞ்சினுள்ள
குறையாறு தற்கிடம் வேறில்லை காண்டிக் குவலையத்தே

பிறையும், கங்கையும்,சடையும் கொண்ட சதுரனே! நின்
திருவடி பேறு அடைய மறைகள் காட்டும் ஆறந்தங்களே
வழிமுறைகளாகும்.அதை விட்டு மாயையின் பின் சென்றால்
என் குறையாறுமோ இந்தநால் நிலத்தே.

பாடல் 176

மாலறி யாதவன் அன்றேஅத் தெய்வ வரதனுநின்
காலறி யாதவன் என்றால்தக் காலைஎக் காலைஎமைப்
போலறி யாதவர் காண்பார்முற் கண்டமெய்ப் புண்ணியர்தம்
பாலறி யாதவன் நானிது கேட்டுணர் பாலனன்றே

மாலும் பிரமனும் நின் அடியும் முடியும்
அறியக்கூடவில்லை. அப்படியானால் நின் அடிமுடிப்
பெருமையை யார் பால் கேட்டு உணரவல்லோம்?

பாடல் 177

ஒன்றேஎன் ஆருமிர்க் கோருற வேஎனக் கோரமுதே
நன்றேமுக் கண்ணுடை நாயக மேமிக்க நல்லகுணக்
குன்றே நிறைஅருட கோவை எனது குலதெய்வமே
மன்றே ஒளிர்முழு மாணிக்க மேஎனை வாழ்விக்கவே

தனிப்பெருங்கருணையனே! எனது உணர்வானவனே!
முக்கண் உடைய நாயகனே! நற்குணமுடைய
பொன்னொளியே! அருட்கோவே! எனது குலதெய்வமே!
மன்றினில் ஒளிர் மாணிக்கமே! என்னையும் வாழ்விக்க
எண்ணுக.

பாடல் 178

தாழ்வேதும் இன்றிய கோவை எனக்குத் தனித்தபெரு
வாழ்வே நுதற்கண் மணியேஎன் உள்ள மணிவிளக்கே
ஏழ்வேலை என்னினும் போதா இடும்பை இடுங்குடும்பப்
பாழ்வே தனைப்பட மாட்டேன் எனக்குன் பதமருளே

தாழ்விலாத தந்தையே! தனிப் பெருவாழ்வே!
நுதற்கண்மணியே! உள்ளத்திடை ஒளிரும் ஜோதி
மணிவிளக்கே! எழுகடல் எனும் என் இடும்பைகளை
நின்னிடம் அன்றி வேறு யாரிமுடம் சொல்லி ஆற்றிக்
கொள்ள அணு அளவுகூட எண்ணமாட்டேன்.

பாடல் 179

வண்டுகொண் டார்நறுங் கொன்றையி னான்றன் மலரடிக்குத்
தொண்டுகொண் டார்தஞ் சுகத்துக்கும் வாழ்க்கைச் சூழலிற்றள்ளும்
பெண்டுகொண் டார்தம் துயருக்கும் ஒப்பின்று பேசில்என்றே
கண்டுகொண் டாய்கீனி நெஞ்சேநின் உள்ளக் கருத்தெதுவே

நன் கொன்றை அணிந்தவனே! நின் திருவடித்
தொண்டு பூண்டார் சுக வாழ்க்கைக்கு நிகரேது! பெண்டு
கொண்டு துயில் ஆர் தருகின்றேன். எல்லார்க்கும் எல்லாம்
நற்கதி இனி உண்டு நெஞ்சமே. இதனைக் கண்டேனும்
இனியாவது திருந்திட முன் வருக.

பாடல் 180

மலங்கவிழ்ந் தார்மனம் வான்கவிழ்ந் தாலும்அவ் வான்முறமாம்
சலங்கவிழ்ந் தாலும் சலியாதென் புன்மனந் தான்கடலில்
கலங்கவிழ்ந் தார்மனம் போலே சலிப்பது காண்குடும்ப
விலங்கவிழ்ந் தாலன்றி நீலாதென் செய்வல் விடையவனே

விடையேறிய விமலனே! மும்மலத்தில் ஆழ்ந்தவர்
மனம் வான் கவிழ்ந்தாலும் வானுக்கு அப்பால் உள்ள ஜலம்
கவிழ்ந்தாலும் குவியாது . ஆகையால் என் குடும்ப விலங்கு
அவிழ்த்து அருள்க.

பாடல் 181

மைகொடுத் தார்நெடுங் கண்மலை மானுக்கு வாய்ந்தொருபால்
மெய்கொடுத் தாய்தவர் விட்டவெம் மானுக்கு மேவுறஓர்
கைகொடுத் தாய்மயல் கண்ணியில் வீழ்ந்துட கலங்குறும்என்
கொய்கொடுத் தாழ்மன மானுக்குக் காலைக் கொடுத்தருளே

உமையவளுக்கு ஒரு பாகம் உவந்து ஈந்தவனே! தாருக
வன முனிவர்கள்விட்ட கொடும் மானுக்குப் போய் கைக்
கொடுத்தாய். மயலில் ஆழ்கின்ற என் தனக்கு ஒன்று கொடு
வள்ளலே அதுபோதும்?

பாடல் 182

உடம்பார் உறுமயிர்க் கால்புகழ் தோறனல் ஊட்டவெய்ய
விடம்பாச் சியகிருப் பூசிகள் பாய்ச்சினும் மெத்தென்னும்தீத்
தடம்பார் சிறுநடைத் துன்பஞ்செய் வேதனைத் தாங்கரிதென்
கடம்பாநற் பன்னிரு கண்ணா இனிஎனைக் காத்தருளே

நற் கடப்பமாலை சூடியவனே! பன்னிருகண்மணியே!
உடம்பின் மயிர்கால்கள் தோறும் அனல் மூட்டி கொடியவிஷம்
பாய்ச்சிய இரும்பூசிகள் பாய்ச்சினாலும் கூட என்னை அது
ஒன்றும் செய்து விடாது. ஏனெனில் உலகியலில் துன்பத்து
டன் வாழ்வது அதனினும் அதிகம் அதலின்.

பாடல் 183

மண்ணாலும் மண்ணுற்ற வாழ்க்கையி னாலும்அவ் வாழ்க்கைக்குற்ற
பெண்ணாலும் நொந்துவந் தாரை எலாம்அருட் பேரெனுமுக்
கண்ணாலும் பார்த்தைந்து கையாலும் ஈயும் கணபதிநீன்
பண்ணாலும் மாமறை மேற்றாளை என்னுட பதித்தருளே

உலகியலாலும் உலகியலின் பெண்ணாசையினாலும்
நொந்து அடைக்கலமாகி வந்தவரை அருட்பேறு என்னும்
முக்கண்ணால் பார்த்தருளி ஐந்து சுரத்தாலும் அருள் அள்ளித்
தருபவனே! கணபதியே! நினதுதிருவடிகளை என்
உள்ளத்திடத்து ஒருமுறை பதித்தருள்க அதுபோதும்.

பாடல் 184

வானாள் மாலயன் வாழ்வாள் அன்றிஇம் மன்முழுவதும்
தானாள் நிற்பதம் தாழ்பவர் தாழ்கஒன் சங்கையங்கை
மானாள் மெய்யிடந் தந்தோய்துன் பற்ற மனமொதான்றே
நானாள் எண்ணிநீன் தாளேத்து சிற்றன் நல்குகவே

வானுலகம் ஆள மால் அயன் வாழ்வினைஆள நின்
திருவடிகளை வணங்குபவர் வணங்கட்டும். ஆனால்
உமையொரு பாகம் உவந்தளித்தவனே! துன்பற்ற மனம்
விரும்புகின்றேன்! அதற்கு அருள் புரிந்திடுக.

பாடல் 185

ஈடறி யாதமுக் கண்ணாநீன் அன்பர் இயல்பினைஇந்
நாடறி யாதுன் அருளன்றி ஊன்கவை நாவையன்றி
மேடறி யாதுநற் பாட்டைக்கற் றோரன்றி மேற்கமந்த
ஏடறி யாதவை யேனறி யாஎன் நிகழ்வரன்றே

ஈடுஇணையில்லா முக்கண் தேவே! நினது அடிமலர்
பெருமையை இந்த நாடு அறியாது? ஊன் சுவை தவிர முதிர்
சுவையை ஓரளவும் அறியாது? நல்ல பாட்டினை
கல்வியற்றோர் அறிவரா? கடுதாசி அறியுமா?

பாடல் 186

சூடுண்ட பூகைக்குச் சோறுண்ட வாய்பின் துடிப்பதன்றி
ஊடுண்ட பாவிட்ட ஊண்கண்ட தேனும் உணத்துணியா
தீடுண்ட என்மனம் அந்தோ துயரில் இடியுண்டும்இவ்
வீடுண்ட வாழ்க்கையில் வீழுண்ட தால்எம் விடையவனே

சூடுகண்ட பூனைக்கு வாய் துடிக்கும். நல் உணவு
கண்டாலும் கூட உண்ணத் துணியாது. அவகதி
ஈடுபாடுடைய என் மனமோ அந்தோ? உலக நடையில்
வீழ்ந்ததுஅந்தோ? விடுவித்தருள்க.

பாடல் 187

கரங்காட்டி மையிட்ட கண்காட்டி என்பெருங் கன்மநெஞ்சக்
குரங்காட்டிச் சேய்மையில் நிற்கின்ற மாதரைக் கொண்டுக்கல்லார்
உரங்காட்டிக் கொலான் றுடனீட்டிக் காட்டி உரப்பிஒரு
மரங்காட்டி யுகுரங் காட்டுகின் றோரென் மணிகண்டனே

கரங்களால் செய்கைக் காட்டி மையிட்ட
கண்களில்வித்தைகாட்டி, எனது கர்மநெஞ்சக் குரங்காட்டி,
மாப்பினைக் காட்டி, அதன் கொம்பு கொண்டு மிரட்டிக் காட்டி,
உசுப்பிக் காட்டி, மரமான மனத்தை ஆட்டிக்கொண்டு அதிகம்
பேர் அவதிப் படுகின் றனரே?

பாடல் 188

களங்கனி போல்மணி கண்டாநின் பொற்கழல் காணற்கென்கிற்
றுளங்கனி யாதுநின் சீர்கேட கிலும்அன் புறஉருகா
வளங்கனி காமஞ் சிறவாமல் சிற்றில் வகுத்துழுவும்
இளங்கனி போல்நின்ற தென்செய்கு வேன்எம் இறைவனே

வானை ஒத்த நீலகண்டனே! நிற்பொன்னடியைக்
காண்பதற்கு என்ன செய்யட்டும் என்பதனை என் மனம்
விரும்பியது அதுமட்டுமா? உன்னைப் போற்றி மனம்
ஒன்றுபட்டு உருகி நெகிழ்ந்து மணல்வீடு கட்டி மகிழும்
விளையாட்டுப் பெண் போன்றுள்ளது என்மனம்.

பாடல் 189

மாமத்தி னால்கழல் வெண்தயிர் போன்று மடந்தையர்தம்
காமத்தி னால்கழல் என்றன்நெஞ் சோஉன்றன் காலையின்பாம்
தாமத்தி னால்தனை யிட்டநெஞ் சோதித் தகைகீரண்டின்
காமத்தினால் பித்தன் என்போய் நீனக்கெது நல்லநெஞ்சே

மத்தினால் சுழல்கின்ற வெண்தயிர் போல என்னெஞ்சம்
மடந்தையர் தம் மயலில் சுழல்கின்றது உனது காலை எனது
மனம் மாமலங்கள் நீங்க வரைத்துக் காட்டியுள்ளது. இந்த
இரண்டு கட்டுகளில் எது நல்லது? அதனை அருள்க.

பாடல் 190

ஏற்றிலிட டார்கொடி கொண்டோய் விளக்கினை ஏற்றபெருங்
காற்றிலிட டாலும் இடலாம்நெல் மாவைக் கவித்திடுநீர்
ஆற்றிலிட டாலும் பெறலாம்உட காலை அடுங்குடும்பச்
சேற்றிலிட டால்பின் பரிதாம் எவர்க்கும் திருப்புவதே

விடைக் கொடி ஏந்தியவனே! நல்ல விளக்கை போய்
பெருங்காற்றில் இட்டாலும் பாதுகாத்து விடமுடியும். இடித்த
அரிசிமாவினை ஆற்றில் இட்டாலும் சேமித்துவிடமுடியும்.
ஆனால் குடும்பச் சேற்றில் இட்ட காலை எடுத்துப் பயன்
படுத்துவது அரிது அரிதாகும்.

பாடல் 191

தேரோங்கு காழிக்கண் மெய்க்கூனாப் பாலுண்ட செம்மணியைச்
சீரோங்கு முத்துச் சிவிகையின் மேல்வைத்த தேவைஉன்றன்
பேரோங்கும் ஐருந்தெழுத் தன்றோ படைப்பைப் பிரமனுக்கும்
ஏரோங்கு காப்பைத் திருநெடு மாலுக்கும் ஈந்ததுவே

தேர் ஓடும் தெய்வத் திருவீதியுடைய திருக்காழியில்
அவதரித்த சம்பந்த வள்ளலை முத்துச்சிவிகையில் வைத்த
காருணிய தேவதேவே! உனது பஞ்சாக்கரம் அல்லவா
பிரமனுக்கு சிருஷ்டித் தொழிலையும் ஈத்தல் தொழிலை
திரு நெடுமாலுக்கும் அளித்தருளியதே.

பாடல் 192

வேதனை யாமது சூதனை யா என்று வேதனையால்
போதனை யாநின் றுனைக்கூவு மேழையைப் போதனைகேள்
வாதனை யாதிங்கு வாதனை யாவென்றுன் வாய்மலர்ச்
சோதனை யாமினுஞ் சோதனை யாசிற் சுகப்பொருளே

சிற் சிவபரம்பொருளே! வேதனையில் நைந்து
போய்கூவிடும் இந்த ஏழையின் முறையீட்டினையும்
கேட்டிடுக முன்னவனே! மேற்கொண்டும் மனச்
சோதனையில் அடியேனை அகப் படச் செய்திடாதே!

பாடல் 193

கீன்பற்ற கிச்சிறு வாழ்க்கையி லேவெயி லேறவெம்பும்
என்பற்ற புன்புழுப் போல்தளர் ஏழை எனினுமிவன்
அன்பற்ற பாவிஎன் றந்தோ எனைவிடில் ஐயவையத்
தென்பற்ற தாகமற் றில்லைகண் டாய்எனை ஏன்றுகொள்ளே

ஒருவகை இன்பமும் இல்லாத இந்த இல்லற
வாழ்வினில்வெயிலேறி வாடி வதங்கும் புழுப் போல்
துன்புறுகின்றேன். அதற்குக் காரணம் நின் அன்பற்ற
பாவிதான். ஆயினும் என்னைக் கைவிடமாட்டாய். அதற்குக்
கரையேற ஒருவழியும் செய்யாதவன் எனியேனே!

பாடல் 194

களங்கொண்ட ஓர்மணிக் காட்சியும் முச்சுடர்க் கண்டிருளும்
வளங்கொண்ட தெய்வத் திருமுக மாட்சியும் வாய்ந்தபரி
மளங்கொண்ட கொன்றைச் சடையும்பொற் சேவடி மாண்பும்ஒன்ற
உளங்கொண்ட புண்ணியர் அன்றோஎன் தன்னை உடையவரே

நீலகண்டமுடைய அழகுக் கழுத்தும் முச்சுடருக்கு
முன்னருள் சுரக்கும் கண்விச்சும், உயரிய மணம் விசும்
கொன்றை மலரும், பொன்னடிமலர்களும் உள்ளத்து உடையர்
அல்லவா என்னை ஈடேற்ற விட்டனர்.

பாடல் 195

காவிக்கு நேர்மணி கண்டாவண் டார்குழல் கற்பருளும்
தேவிக்கு வாமங் கொடுத்தோய்நின் மாமலர்ச் சேவடிப்பால்
சேவிக்கும் சேவகஞ் செய்வோரை ஆயினுஞ் சேவிக்ககிப்
பாவிக்கு வாய்க்கில்என் ஆவிக்கு நீண்ட பயனதுவே

குவளைமலர் சூடிய மணிகண்டனே! கனம் குழலாள்
சுந்திர உமைக்கு ஒருபாகம் ஈந்தவனே! நின் திருவடிக்கு
பணிவிடை செய்யும் பாக்கியம் ஈடேற அனுக்கிரகம்
செய்தருள்க ஆண்டவனே!

பாடல் 196

கொங்கிலட கொன்றைச் சடையுந்நின் னோர்பசங் கோமளம்பெண்
பங்கிலட வெண்திரு நீற்றொளி மேனியும் பார்த்திழலின்
கிங்கிலட மாயைய எங்கிலட வாஎன் றிசைப்பினும்போய்ச்
சங்கிலட ஓசையில் பொங்கிலட வாய்கொடு தாண்டிடுமே

மகரந்தம் சிந்தும் கொன்றை மலரும் உமை ஒரு பாகம்
கொண்டு ஒளிர் திருமேனியும் கண்டு கொண்டாய். எனது
மனமாயை அங்கிருந்தால் என்ன பயன்? என் அருகில் வா
என்று அழைத்திட்டால் சங்கு ஒலிக்கும் ஓசையினை கைவிட
கதறி கொண்டு ஓடாதோ? ஓடியே தீரும் .

பாடல் 197

வெம்பெரு மானுக்குக் கைகொடுத் தாண்ட மிகுங்கருணை
எம்பெரு மானுக்கு விண்ணப்பம் தேவர் இளம்பிடியார்
தம்பெரு மானுக்கும் சார்மலை மானுக்கும் சாற்றுமைங்கைக்
செம்பெரு மானுக்கும் எந்தாய்க்கும் நான்பணி செய்யச்செய்யே

செவ்விய தாருகா வனத்து மானினைத் திருக்கையில்
ஏந்தியவனே! உனக்கு அடியேன் செய்திருக்கின்ற
விண்ணப்பம் ஒன்று அதனைக் கேட்டருள் புரிக.
உமாதேவிக்கும் உனக்கு மான உனது அருட் குடும்பத்திற்கு
அடியேன் பணிசெய்து உயர்ந்திட அருள்க.

பாடல் 198

சாற்றவ னேகநன் னாவுள்ள தாமினும் சாற்றரிதாம்
வீற்றவ னேவெள்ளி வெற்பவ னேஅருள் மேனியவெண்
நீற்றவ னேநின் னருள்தர வேண்டும் நெடுமுடிவெள்
ஏற்றவ னேபனி ஏற்றவனே அன்பர்க் கேற்றவனே

நின்னைப் போற்றிப் புகழ்ந்திட நல்லதோர் நாக்கு
உள்ளதெனினும் வெள்ளிமலைபோல் நீறணிந்த நிமலனே!
நின்னருள் பேரன்பு என்னைக் கரையேற்றிட வேண்டும்.
நிலைப்பேறு அருள்க ஆண்டவனே.

பாடல் 199

பதியே சரணம் பரமே சரணம் பரம்பரமாம்
திதியே சரணம் சிவமே சரணம் சிவமுணர்ந்தோர்
கதியே சரணம்என் கண்ணே சரணம்முகக் கடகருணா
நிதியே சரணம் சரணம்என் பால்மெய்ந் நிலையருளே

கருணாநிதியே சரணம்! பரசிவபரம்பொருளே சரணம்!
பரம்பர மடம் துணியத் தேவதேவே சரணம்! பாமாலையும்
நியதி செய்து நடத்திட அருள்பவனே சரணம்! அருட்கதியே
சரணம்! என் கண்ணே! கருணாநிதியே அடியவனுக்கு மெய்
நிலைப்பேறு அருள்க ஆண்டவனே.

பாடல் 200

என்னுற வேஎன் குருவேஎன் உள்ளத் தெழும்இன்பமே
என்னுயி ரேஎன்றன் அன்பே நிலைபெற்ற என்செல்வமே
என்னறி வேஎன்றன் வாழ்வேஎன் வாழ்வுக் கிடுமுதலே
என்னர சேஎன் குலதெய்வ மேஎனை ஏன்றுகொள்ளே

என்சொந்தமே!என்தேசிகனே! என்னுள்ளத்து
பரமானந்தமே! எனது ஆன்மாவே! எனது ஆன்ம உருக்கமே!
நிலைபேறுடைய என் ஒருமை முதலே! எனது
மன்னவனே!எனது தெய்வகுலக் கொழுந்தே!என் தன்னை
ஏற்றுக் கொள்ள எண்ணுக.

பாடல் 201

கான்போல் இருண்டகிவ் வஞ்சக வாழ்க்கையில் கன்னஞ்சமே
மான்போல் குதித்துக்கொண் டோடேல் அமுத மதிவிளங்கும்
வான்போல் குறிர்ந்த சிவானந்த வாழ்க்கையின் வாழ்வறச்செந்
தேன்போல் இனிக்கும் சிவாய நகளைச் சிந்தைசெய்யே

தீய கானகத்து இருள் போல் தீவினைஇயற்றும்
நெஞ்சமே! மான்போல் குதியாளம் போட்டு ஓடியோய்! அமுத
மதி விளங்கி வான் போல் தண்ணமுதமாகிச் சிவானந்த
வாழ்க்கையில் என்றும் திளைக்கச் செய்யும் “சிவாயநம” என
மனம் இறுகச் செய்க!

பாடல் 202

வேதனென் கோதற வேண்டுமென் கோளன் விண்ணப்பஞ்செ
பாதனென் கோகடற் பள்ளிகொண் டாந்தொழும் பண்பன்என்கோ
நாதனென் கோபர நாதனென் கோளங்கள் நம்பிக்குநல்
தூதனென் கோஅவன் தோழனென் கோநினைத் தூய்மணியே

நான் மறையோ! எனது மணியே விண்ணப்பம்
என்கோ? அருட்கிரகம் செய்யும் அருள் அடியினன் என்கோ?
திருமால் வணங்கும் பண்புடையான் என்கோ? அவனது
நண்பன் என்கோ? நின்னை.

பாடல் 203

இயங்கா மனமும் கயங்கா நிலையும் இகபரத்தே
ம.ங்கா அறிவும் தியங்கா நெறியும் மகிழ்ந்தருள்வாய்
வயங்கா நிலத்தின் முயங்கா உயர்ந்தவர் வாழ்த்துகின்ற
புயங்கா துதித்தற் குயங்கா தவருட புகுந்தவனே

ஓடி அலையும் மனமும், எவ்வுயிரையும் சகோதர
உணர்வுடன் எண்ணும் உயர் சீலமும், மெய்ஞான
மேனிலையும் தேக்கமடையா ஞானசீரும் மகிழ்தருள்க!
விளங்கும் பூமண்டலத்து உயர்ந்தவர் வாழ்த்தும் உத்தமப்
பொருளே! துதித்தலில் துதிப்பாய் இருப்போய். அவர் உள்ளே
நின்று இருந்தருள்பவனே.

பாடல் 204

சிவசங்க ராசிவ யோகா சிவகதிச் சீரளிக்கும்
சிவசம்பு வேசிவ லோகா சிவாநந்தச் செல்வநல்கும்
சிவசுந்த ராசிவ போகா சிவாகமச் செந்நெறிசொல்
சிவபுங்க வாசிவ ஞானிகள் வாழ்த்தும் சிவகுருவே

சிவசங்கரனே! சிவபோகனே! சிவகதிச் சீரளிக்கும்
சிவதாணுவே! சிவலோகனே! பேரானந்த பெற்றி
உடையோனே! அத்தகைய செல்வப் பேற்றினை
அன்பர்களுளும் சிவசுந்தரனே! சிவபோகனே! சிவகாம நெறி
செல்லும் சிவபுண்ணியனே! சிவஞானிகள் வாழ்த்தும்
சின்னமே! சற்குருவே.

பாடல் 205

மதிதத்து வாந்த அருட்சிவ மேசின் மயசிவமே
துதிசித் தெலாம்வல்ல மெய்ச்சிவ மேசிற் சுகசிவமே
கதிநீத்த சுத்தச் சிவமே விளங்குமுக கட்சிமே
பதிசச்சி தாநந்த சிற்சிவ மேளம் பரசிவமே

அந்த கரணத்தில் புத்தி தத்துவதின் முடிவில் ஆட்சி செய்யும் சிவபரம்பொருளே! ஞானமயமான அருட்சிவமே! நவநிலைத் தலைவர்கள் துதிக்கும் எல்லா விளக்கமும் பெற்ற மெய்மைச் சிவமே! மெய்ஞானச்சுகத்தினை நல்கும் சிவமே! மோட்ச கதியை அளிக்கும் அழியாத சுத்த சிவ பரம்பொருளே! முக்கண் விளங்கும் சிவமே! சச்சிதானந்த நாயகனே! மெய்ஞானச் சிவனே! என்பர சிவபரம்பொருளே.

பாடல் 206

கடும்புல வேடர்கள் ஓரைவர் இந்தியக் கன்வரைவர் கொடுங்கர ணத்துட்டர் நால்வர்கள் வன்மலக் கோளரைவர் அடும்படை கோடிகொண் றுற்றார்மற் றேழையன் யானொருவன் இடும்படை யாதுமி லேன்வெல்வ தெங்ஙன இறையவனே

கொடுமை நிறைந்த ஐம்புல வேடர்கள் ஓர் ஐந்துபேரும் மெய் வாய் கண் முதலிய இந்திரியக் கள்வர் ஐவர்களும், கொடுமையான அந்தகரணமாகிய துஷ்டர் நால்வரும் ஐந்துமலம் சார்ந்தபகைவர்களும், கொலைகருவிகளை ஏந்திக் கொண்டு என்னைத் தீர்த்துக்கட்ட வந்திருக்கின்றார்கள். எளியவனாகிய நான் ஒருவன் அவர்கள் மீது எய்திட ஒரு போர்க்கருவியும் இல்லாதவன். அத்தகைய கொடியவர்களை நான் எங்ஙனம் வெல்வேன் ஆண்டவனே!

பாடல் 207

இடைக்கொடி வாமத் திறைவாமெய்ஞ் ஞானிகட கின்பநல்கும் விடைக்கொடி ஏந்தும் வலத்தாய்நின் நாமம் வியத்துரையார் கடைக்கொடி போலக் கதறுகின் றார்வொய்க் கதையவர்தாம் புடைக்கொடி யாலன்றிப் புல்லால் எயிலைப் புனைபவரே

கொடியிடை உமையவளை இடம் கொண்ட இறைவா! விடைக்கொடியாம் இடபக்கொடி ஏந்திய இறையவனே! நினது திருப்பெயரை ஓதி உரைக்காமல் பொய்யுடன் வாழ்கின்றேன் அவரே புல்லால் கோட்டை மதிலை மூடினவர் ஆகும்.

பாடல் 208

உருமத்தி லேபட்ட புன்புழும் போல்கீவ் உலகநடைக் கருமத்தி லேபட்ட என்மனந் தான்நின் கழலடையும் தருமத்தி லேபட்ட தின்றேஎன் றெண்ணுந் தனையும்ந்தோ மருமத்தி லேபட்ட வாளியைப் போன்று வருத்துவதே

நட்டு நடுபகல் வெயிலே அகப்பட்டுக் கொண்ட புழுப் போல இந்த உலக நடையினில் அகப் பட்டு என்மனம் நின் திருவடிகளை அடையும் பசியாற்றல், புலை கொலை, வெறுத்தல், பலிவிலக்குதல் துதிசெய்தல் முதலிய புண்ணியக் காரியங்களை செய்திட வில்லை ஐயனே.

பாடல் 209

என்னிறை வாகிமை யோரிறை வாமறை மின்முடிமின் முன்னிறை வாமலை மின்னிறை வாமலர் முண்டகத்தோன் தன்னிறை வாதித்த தானிறை வாமெய்த் தபோதனருள் மன்னிறை வாகிங்கு வானன் றெனக்குநடை வாழ்வருளே

எனது இறையவனே! தேவாதி தேவர்கள் தேவனே! மறைமுடிபின் முன்னவர்! நான்முகன் இறைவ! நற்றவச் சீலத்தார் உள்ளத்து உறையும் இறையவனே! இங்குவருக! எனக்கு நல்வாழ்வு தருக.

பாடல் 210

போற்றிஎன் ஆவித் துணையேஎன் அன்பில் புகஞ்சிவமே
போற்றிஎன் வாழ்வின் பயனேஎன் இன்பப் புதுநறவே
போற்றிஎன் கண்ணுன் மணியேஎன் உள்ளம் புனைஅணியே
போற்றிஎன் ஓர்வெருந் தேவே கருணை புரிந்தருளே

என் அன்பின் பெருகும் சிவபரம்பொருளே
போற்றி!என்தன் பரமாத்ம வாழ்வின் பயனே போற்றி!
என்பேரிற்ப புதுத் தேனே போற்றி! போற்றி! என்கண்ணின்
மணியே! என் உள்ளம் புனை மணியாரமே போற்றி
என்னுடைய பெரிய பெரும் தெய்வமே போற்றி! தயவு
செய்தருள்வாயாக.

பாடல் 211

கஞ்சத்தி லோமுக மஞ்சத்தி லோநடைக் கன்னியர்கண்
நஞ்சத்திலே அவர் வஞ்சத்தி லேபட்டு நாணுறும்புன்
நெஞ்சத்தி லேசிதன் தஞ்சத்தி லேமுக கணித்தஎன்போல்
பஞ்சத்தி லேமீர பஞ்சத்தி லேஉழைப் பார்வையே.

மகளிர் முகமாம் தாமரைஅதனது மயக்கிலே
அன்னநடைகன்னியர் அசைப்பிலே! அலைபடும் என்
மாயாமனபீடத்து ஐயனே! நீ என்று இருந்தருள்வாய்?
அத்தகைய என்போன்ற பாதகர் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே
இல்லை ஐயனே.

பாடல் 212

நான்முகத் தோனும் திருநெடு மாலுமெய்து ஞானமென்னும்
வான்முகக் கண்கொண்டு காணாமல் தம்உரு மாறியும்நின்
தேன்முகக் கொன்றை முடியும்செந் தாமரைச் சேவடியும்
ஊன்முகக் கண்கொண்டு தேநின் றார்சற் றுணர்விலரே

நான்முகனும் திருநெடுமாலும் நின் தன் திருவடிகளை
மெய்ஞானக் கண் கொண்டு தேடிக் காணாமல் ஊன்(உடல்)
முகக்கண் கொண்டு தேடிக் காணாமல் அலமறுகின்றனர்!
அறிவிலர்.

பாடல் 213

திருவர்க் கறியப் படாதெழுந் தோங்கிநின் நேத்துகின்றோர்
கருவர்க்க நீக்கும் கருணைவெற் பேஎன் கவலையகிங்
கொருவர்க்கு நான்சொல மாட்டேன் அவ்வென் னுடையவரோ
வருவற்க என்றென்னை ஈண்டருள் ஈதென்றன் விண்ணப்பமே

மாலும் அயனும் காணாமல் தேடிப் போக கனவாகி
அன்புடன் தேடுபவர்க்குக் காண்பானாகி வெளிப்பட
நிற்பவனிடம் என்குறைகளைக் கூறுவனே அன்றி மற்றை
மூவர் ஐவர் நவநிலையாளர் யாருக்கும் சொல்லி அமைதி
தேடமாட்டேன். இது உறுதி அத்தகைய எனது
வேண்டுகோளை, கவனித்து ஏற்பாயாக.

பாடல் 214

ஒண்ணுதல் ஏழை மடவார்தம் வாழ்க்கையின் உற்றிடினும்
பண்ணுத லோர்மறை ஆயிரஞ் சூழநின் பாதத்தையான்
எண்ணுத லேதொழி லாகச்செய் வித்தென்னை ஏன்றுகொள்வாய்
கண்ணுத லேகரு ணைக்கட லேஎன் கருத்திதுவே

ஏழை ஏந்திழையர் மையலில் மாட்டிக் கொண்டாலும்
ஆயிரம் ஆயிரம் மறைகள் கூடி ஓதிய நின் பாதத்தை யான்
எண்ணுதலே தொழிலாக உடையேன். என்னையும் ஏற்றுக்
கொள்வாய் எந்தையே.

பாடல் 215

தளைக்கின்ற மாயக் குடும்பப் பெருந்துயர் தாங்கிவந்தோ
இளைக்கின்ற ஏழைக் கிரங்குகண் டாய்சிறி தேறேகு
முளைக்கின்ற போதறுப் பார்போல்நீன் னாம மொழிந்திடுங்கால்
வளைக்கின்ற மாயைக்கிங் காற்றேன்முக் கண்ணுடை மாமணியே

வளைத்துசுட்டிப் போராடுகின்ற குடும்ப வாழ்க்கையில்
வீண்படாமல் காத்திட இரங்குக. முனைகின்ற (இவன்
செய்கை) எனது வளர்ச்சியை மலமும் மாயையும்
வளைக்கின்றது அதற்கு ஈடுகொடுத்திட இயலவில்லை.

பாடல் 216

மஞ்சடை வான நிறத்தோன் அயன்முதல் வானவர்க்கா
நஞ்சடை யாள மிடுமிடற் றோய்கங்கை நண்ணுகின்ற
செஞ்சடை யாய்நீன் திருப்பெய ராகச் சிறந்தஎழுத்
தஞ்சடை யார்கண்கள் பஞ்சடை யாமுன் னறிவிலரே

.திருமாலும் பிரம்மதேவனும் மற்றைய தேவாதி
தேவர்களும் வாழும்படியாக ஆலகால விஷத்தை
அருந்தியவனே! ஆகாய கங்கை அணிந்த
செஞ்சடையாளனே! நின் திருப்பெயரான சிறந்த
ஐந்தெழுத்தை ஒதி மேம்படுதல் இல்லாதவர் கண்கள்
பஞ்சடையும். அறிவல்லாமலும் போவார்கள்.

பாடல் 217

இலங்கா புரத்தன் இராக்கதர் மன்னன் இராவணன்முன்
மலங்காநீன் வெள்ளி மலைக்கீ ழிருந்து வருந்தநீன்சீர்
கலங்காமல் பாடிடக் கேடடே, இரங்கிக் கருணைசெய்த
நலக்காணின் தன்மைதீன் றென்ன விபாண்டையின் நண்ணியதே

இலங்காபுரி இராக்கதர் மாமன்னன் இராவணன், முன்பு
ஒரு காலத்தில் கலங்கிப் போய் ஆகப்பட்டுக் கொண்ட
தலைகளுடன் மலையின் கீழிருந்து வருந்தி நின்
பெரும்புகழையும் கலக்காமல் பாடக் கேட்டு அவனுக்காக
இரங்கிக் கருணைசெய்தாய்! அதைகண்ட மாயை
என்னளவில் நில்லாது எங்கேயோ சென்று ஒளிந்து விட்டதே.

பாடல் 218

உடையென்றும் பூணென்றும் ஊணென்றும் நாடி உழன்றிடும்நீந்
நடையென்றும் சஞ்சலஞ் சஞ்சலங் காணிதி னான்சிறியென்
புடையென்று வெய்ய லுறும்புழும் போன்று புழுங்குகின்றேன்
விடையென்று மாலறங் கொண்டோயென் துன்பம் விலக்குகவே

உணவு, உடை, அணி, மணி, என்றும் சஞ்சலிக்கும்
இந்த உலகவிவகாரத்தால் வெய்யிலில் வாடும் புழுப் போல்
புழுங்குகின்றேன். ஊர்ந்தியங்க காருணியத்தின்
அடையாளமான காளை தன்னை ஏற்றவனே! என்
துன்பத்தினையும் விலக்குக.

பாடல் 219

அருள்அர சேஅருட் குன்றேமன் நாடும் அருளிறையே
அருள்அமு தேஅருட் பேறே நிறைந்த அருட்கடலே
அருள்அணி யேஅருட் கண்ணேவின் னோங்கும் அருள்ஒளியே
அருள்அற மேஅருட் பண்பேமுக் கண்கொள் அருட்சிவமே

கருணை மன்னவ தயவுக்குன்றனே! சிற்றம்பலத்தில்
நடமிடும் அருட்கடலே! கருணை அமுதே! எம்கருணை
பாக்கியமே! அருட்கடலே! அருள் அழகே! அருள்விழிகளே!
சிற்றம்பலத்தில் விளங்கும் அருள் ஒளியே! ஜீவகாருண்யம்
என்னும் அருள் தருமமே! கருணையாம் பண்பனே! முக்கண்
கொண்ட கருணைச் சிவமே!

பாடல் 220

நிலையறி யாத குடும்பத் துயரென்னும் நீத்தத்லே
தலையறி யாது விழுந்தேனை ஆண்டருள் தானளிப்பாய்
அலையறி யாத கடலேமுகக் கண்கொண்ட ஆரமுதே
விலையறி யாத மணியே விடேவிதென் விண்ணப்பமே

ஆழம் அறியாத குடும்ப நீர் சுழலில் விழுந்தேனையும்
ஆண்டருள்க! அலையறியாக் கடலே! முக்கண் கொண்ட
ஆரமுதே! விலையறியாத மாணிக்கமே! என்னைக் கைவிட்டு
விடேல் . இது என் அன்பார்ந்த விண்ணப்பம்.

பாடல் 221

மெய்யகத் தேகணப் போதும் விடாது விரும்புகின்றோர்
கையகத் தேநீன் றொளிர்கனி யேறுதற் கடகரும்பே
வையகத் தேநீனை அல்லாமல் நற்றுகை மற்றிலைஇப்
பொய்யகத் தேன்செயும் தீங்கா யிரமும் பொறுத்தருளே

மெய்யாகவே அகத்தில் ஆன்ம நேயத்தால் உருகி
நிற்பவனை கணமும் விடாத கனிர்சமே! இந்த யுகத்தில்
நின்னை யல்லாமல் எனக்கு வேறு துணை
யாருமில்லை. அத்தகைய பெரும் அரக்கன் செய்யும் தீங்கு
ஆயிரமும் ஆனாலும் பொறுத்தருள்க நேயனே

பாடல் 222

முலைக்கலங் கார மிடுமட வார்மயல் மூடிஅவர்
தலைக்கலங் கார மலர்சூடு வார்நீன் றனைவழுத்தார்
இலைக்கலங் காரங் வியமன்வந் தாலென் இசைப்பர்வெள்ளி
மலைக்கலங் கார மணியேமுகக் கண்கொண்ட மாமருந்தே

மார்பகத்து அலங்காரம் செய்து அரற்றுகின்றவர்
மயக்கத்தில் அழுந்தி அவர்கள் கூந்தலுக்கு மலர்
சூடுகின்றவர்கள்! உன்னை துதியாதவர்கள்
ஆகும். இலைபோலும் முனை உடைய வேல்தாங்கி இயமன்
வந்து சேர்ந்தால் என்ன செய்வார்கள். வெள்ளிமலையை
அலங்கரிக்கும் பொன்மணியே! முக்கண் கொண்ட
பேரமுதமே.

பாடல் 223

புரிகின்ற விடகம் போந்தடி பட்டுப் புறங்கடையில்
திரிகின்ற நாய்க்கும் சிரிப்பாம்என் பாவிச் சிறுபிழைப்பைச்
சொரிகின்ற புண்ணில் கனலிடல் போலெனுந் தோறுநெஞ்சம்
எரிகின்ற தென்செய்கு வேன்பிறை வார்சடை என்னமுதே

பிறைசூடிய அமுதம் போன்றவனே!
வீட்டிற்குள்ளே புகுந்து அடிபட்டு புறத்தில் ஓடிதிரிகின்ற
நாய்க்குக்கூட சிரிப்பாகும் என் நிலை! அது எரிகின்ற
புண்ணில் எண்ணெய் விட்டதுபோல் ஆகின்றது. அது பற்றி
நினைக்கும் போதெல்லாம் உள்ளம் எரிகின்றது. அதற்கு
நான் என்ன செய்குவேன்!

பாடல் 224

மனக்கேத மாற்று மருந்தே பொதுஒளிர் மாணிக்கமே
கனக்கே துறஎன் கருத்தறி யாமல் கழறுகின்ற
தனக்கேள் பாற்சென் றடியேன் இதயம் தளர்வதெல்லாம்
நினக்கே தெரிந்த தெனக்கே அருள நனைந்தருளே

மனதுயர் யாவும் மாற்றும் ஞானமருந்தே! அம்பலம்
ஒளிர்கின்ற நல்லமருந்தே! எனது கருத்துயாதும் அறியாத
செல்வந்தர்களிடம் சென்று இதயம்
தளர்வெய்தினேன். இவையாவும் நீ அறிந்ததுதானே!
ஆதலின் எனகருள எண்ணியும் செய்.

பாடல் 225

மோகங் கலந்த மனத்தேன் துயரங்கள் முற்றுமற்றுத்
தேகங் கலந்த பவந்தீர்க்கும் நீன்பதம் சிந்திக்கும்நாள்
போகங் கலந்த திருநாள் மலையற் புதப்புகந்தேன்
பாகங் கலந்தசெம் பாலே நுதற்கட பரஞ்சுடரே

அற்புத கைலைமலை பசுந்தேன்கலந்த உமை ஒரு
பங்கனே! அழிய வேதம் அளிக்கும் நித்திய நறும் பாலே!
நுதற்கண் பதம் பெரும் கருணியச் சுடரே! யானோ மோசம்
மூழ்கிய மனத்திசையில் எல்லாத் துயர்களும் ஏற்றுத் தள்ளி
நின் திருவடி அடைந்தேன். உன்னை ஆசைப் பட்டேன்
அதற்கு அருள்க.

பாடல் 226

கோலொன்று கண்ட கிறைமகன் வாழ்விலும் கோடிபங்கு
மேலொன்று கண்டனம் நெஞ்சேஎன் சொல்லை விரும்பினியஞ்
சேலொன்று கண்ட மணியான் ஷுரர்ப்புகந் தேன்கலந்த
பாலொன்று கண்டகண் கொண்டோர் வாழ்வு பவித்ததுவே

செங்கோல் இயற்றும் அரசன் சீர்மையிலும்
மேலானஒன்றை தெரிந்து கொண்டேன். அது பசுந்தேன்
இடப்பால் கலந்த என் அம்மையை! கண்குளிர கண்டதுமே!
சமய வாழ்வும் சலித்துவிட்டது.

பாடல் 227

புலையள வோளனும் நெஞ்சக னேன்துயர்ப் போகமெட்டு
மலையள வோகிந்த மண்ணள வோவந்த வானளவோ
அடையள வோவன்று மன்றுணின் றோங்கும் அருமருந்தே
கிலையள வோளந் தேவே அறிந்தும் கிரங்கிலையே

மன்றுள் நின்று ஓங்கும் அருமருந்தே! என்மனமே
புலைபட்டது! என்துயரோ எண்மலைகளையும் தாண்டியது.
அப்படியிருக்க என்னால் விட முடியுமோ? அதனை அறிந்து
இரங்குகவே.

பாடல் 228

கல்லென்று வல்லென்று மின்னார் புளகக் கனதனத்தைச்
சொல்லென்று சொல்லுமுன் சொல்லுமந் தோநின் துணையடிக்கண்
நில்லென்று பல்ல நீகழ்த்திலும் என்மனம் நிற்பதன்றே
அல்லென்று வெல்களங் கொண்டோய்என் செய்வ தறிந்திலனே

அல்கண்ட கண்டத்தழகனே! மின் ஒளி மாதர் தம்
மார்பகம் கல்லோ? சூதாடு கருவியோ? அது பற்றி அல்லும்
பகலும் எண்ணி மகிழ்ந்தும் கூட எண்ணும் என் மனம்
என்னிடம் சற்றே நில் என்று என்ன சொன்னாலும்
நிற்பதில்லையே!

பாடல் 229

கள்ளா டியகொன்றைச் செஞ்சனை யோய்நற் கனகமன்றின்
உள்ளா டியமலர்ச் சேவடி யோய்கிவ் வுலகியற்கண்
எள்ளா டியசெக் கிடைப்படல் போல்துன் பிடைகளைத்துத்
தள்ளா டியநடை கொண்டேற்கு நன்னடை தந்தருளே

தேன்பிலிற்றும் கொன்றைசூடிய மலரோய்! கனக மன்றகத்தே உள்ளாடிய ஆனந்தக் கூத்தனே! உலகியற்கண் எள் ஆட்டும் செக்குபோல் இடையகப்பட்டு இளைத்துத் தள்ளாடுகின்ற இழிதகவேனுக்கும் நன்னடை நல்கி அருள்கவே.

பாடல் 230

மருக்கா மலர்க்குழல் மின்னார் மயல்சண்ட மாருதத்தால்
கிருக்கா துழலுமென் ஏழைநெஞ் சேகிவ் விடும்பையிலே
செருக்கா துருகிச் சிவாய நமனைத் தேர்ந்தன்பினால்
ஒருக்கால் உரைக்கில் பெருக்காகும் நல்வின்பம் ஒங்கிடுமே

மணம் குன்றா சோலை மலர் சூடி மணக்கும் மகளிர் கூந்தலில் சாற்றினால் என்ன மனம் நில்லாது நிலைகுலைகின்றதே! இந்த நிலையில் நான் சொக்கி சீரழியும் மனத்தின் இடம் நின்னது கனிந்திருக்கும் அன்பின் பெருக்குடன் ஒருகால் நினைத்தால் பலகாலும் இன்ப தேன்வந்து பெருகிடுமே.

பாடல் 231

மதிக்கண்ணி வேணிப் பெருந்தகை யேநின் மலரடிக்குத்
துதிக்கண்ணி கூட்டுமெய்த் தொண்டரில் சேர்ந்துநின் தூயஒற்றிப்
பதிக்கண்ணி நின்னைப் பணிந்தேத்தி உள்ளம் பரவசமாக்
கதிக்கண்ணி வாழும் படிசூ ளாயென் கருத்திதுவே

மதியில் பிறைசூடிய வேணியனே! நின் மலரடிக்கு துதியாகிய மாலை சூட்டி வழிபட விரும்புகின்றேன். ஆதலின் நினது தூய திருப்பதியாம் திரு ஒற்றியூருக்கு அணுகச் செய்து உன்னைப் பணிந்து ஏத்திட எனக்கருள்க இது என் விருப்பம்.

பாடல் 232

கிரையேற்று துன்பக் குடும்ப விகார கிருடகடலில்
புரையேற்று நெஞ்சம் புலர்ந்துநின் நேனைப் பொருட்படுத்திக்
கரையேற்று வேண்டுமென் கண்ணே பவத்தைக் கடிமருந்தே
திரையேற்று செஞ்சடைத் தேவை அமரர் சிகாமணியே

குடும்ப விவகார துயர்கடலிடை இரை தேடி புரையேறுகின்றேன். என்னையும் பொருட்படுத்திப் பிறவிக் கரையினின்று ஏற்றியருள்க ஒற்றி எம் பெருமானே! ஐந்தெழுத்தையும் என்னை இனிய செய்பவனே! கங்கை சூடிய இருள் தனக் குன்றமே! தேவர் தம் ஞானசிகாமணியே. என் உயர்ந்த துணையே போற்றி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

